XIII. évfolyam 4. szám. 1957. március 14.

Ludas Matyi

Ára 1 forint

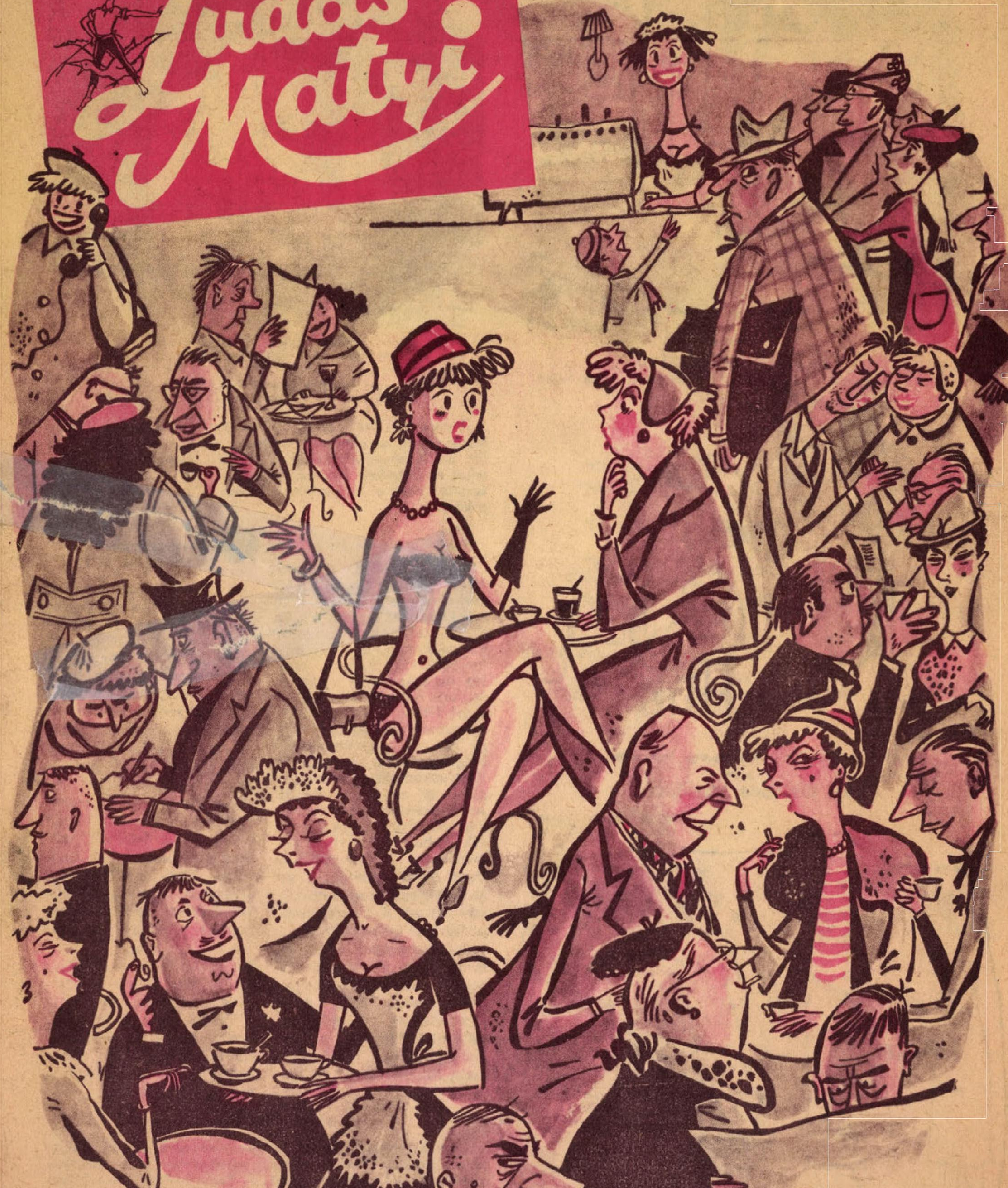

Toncz Tibor rajza

— Nem fogod elhinni drágám, itt a tavasz és nincs mit felvennem!...

A helyszínen büntetik a szemetelőket

Várnai György rajza

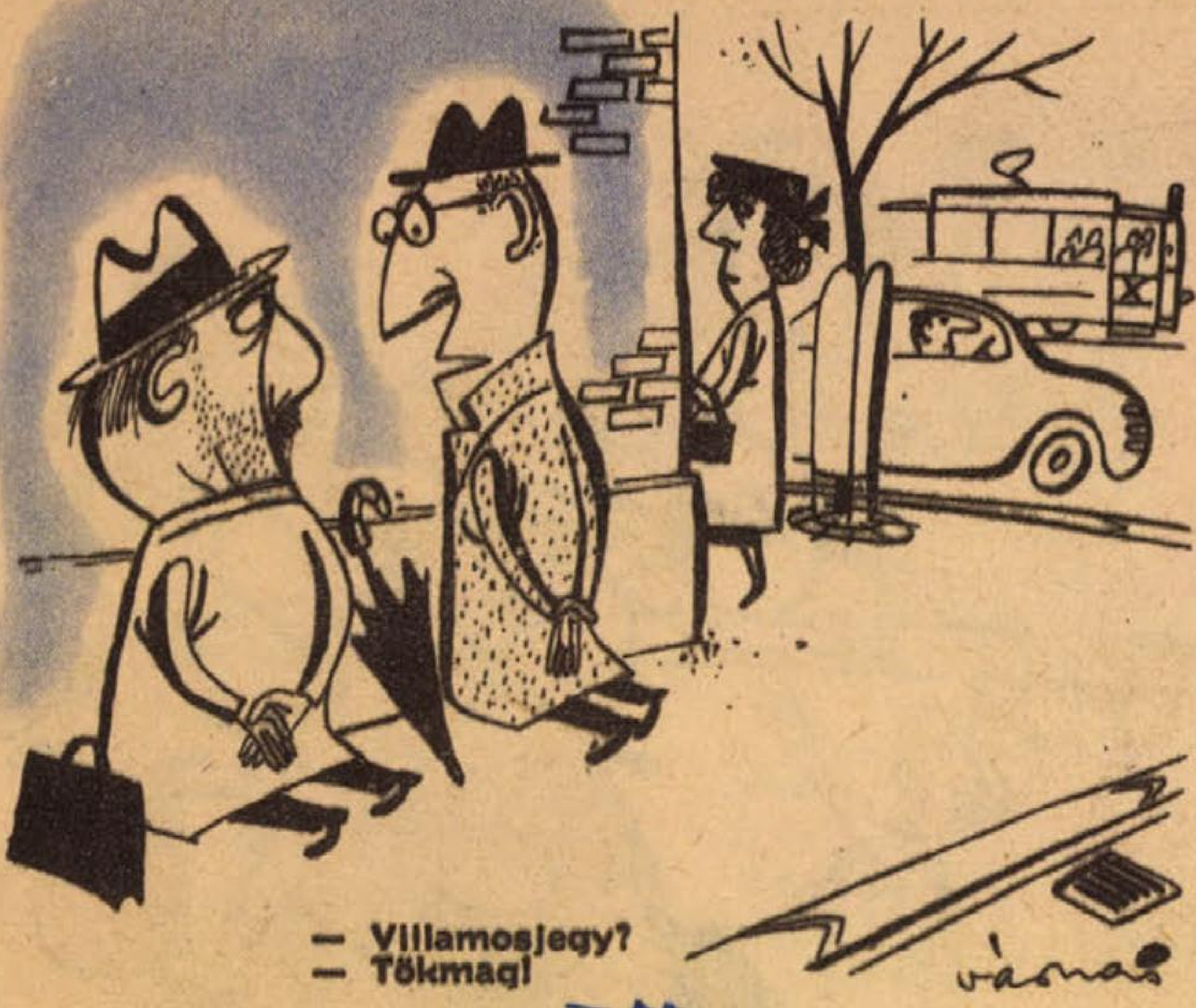

— Villamosjegy?
— Tökmag!

„Túlórázik“ az elszívó

Schwott Lajos rajza

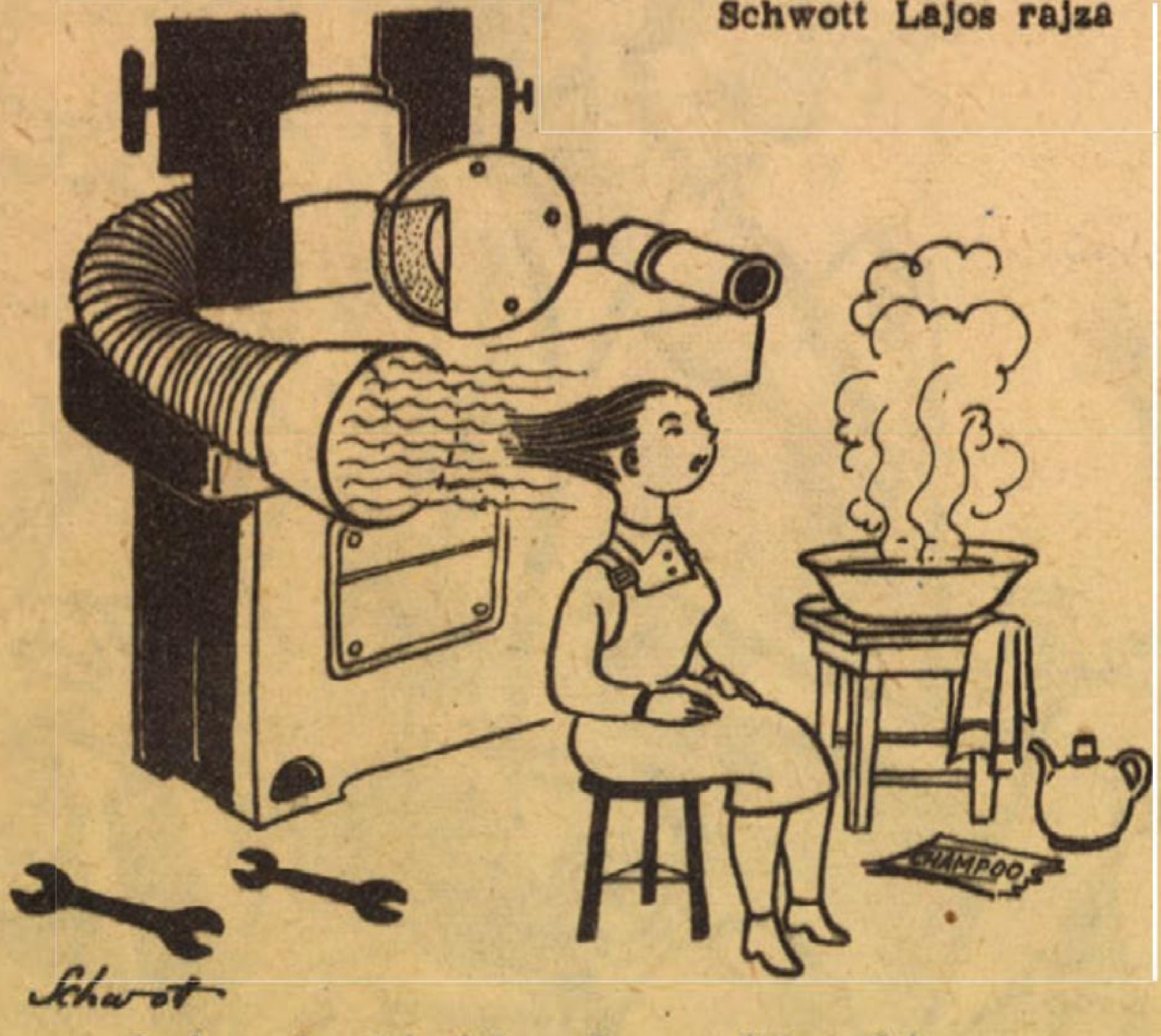

— Csak ne kapjak érte még egy fejmosást...

Az élelmes külföldi

Hegedüs István rajza

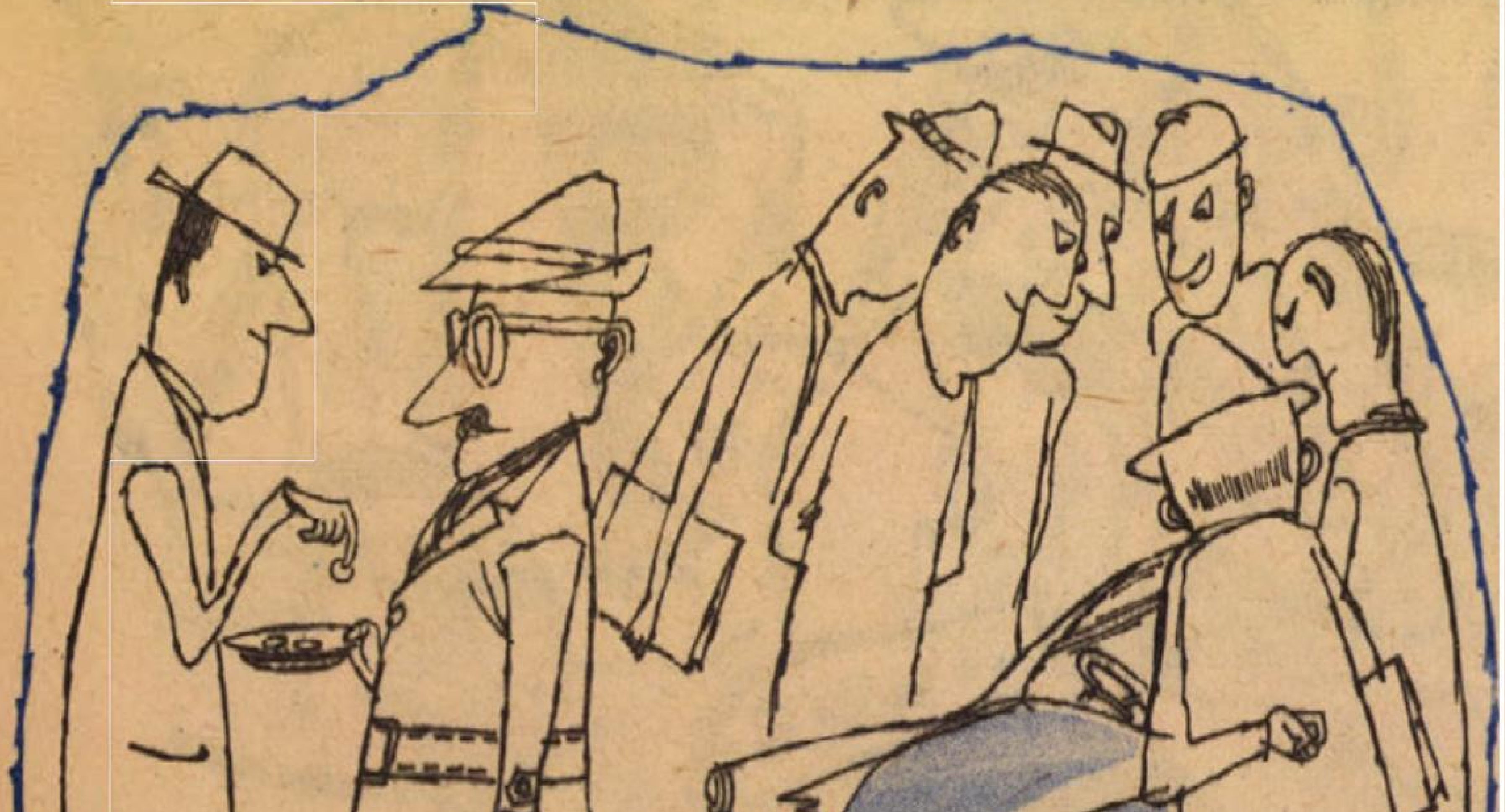

A Jókai Színház kiskapujánál

Sándor Károly rajza

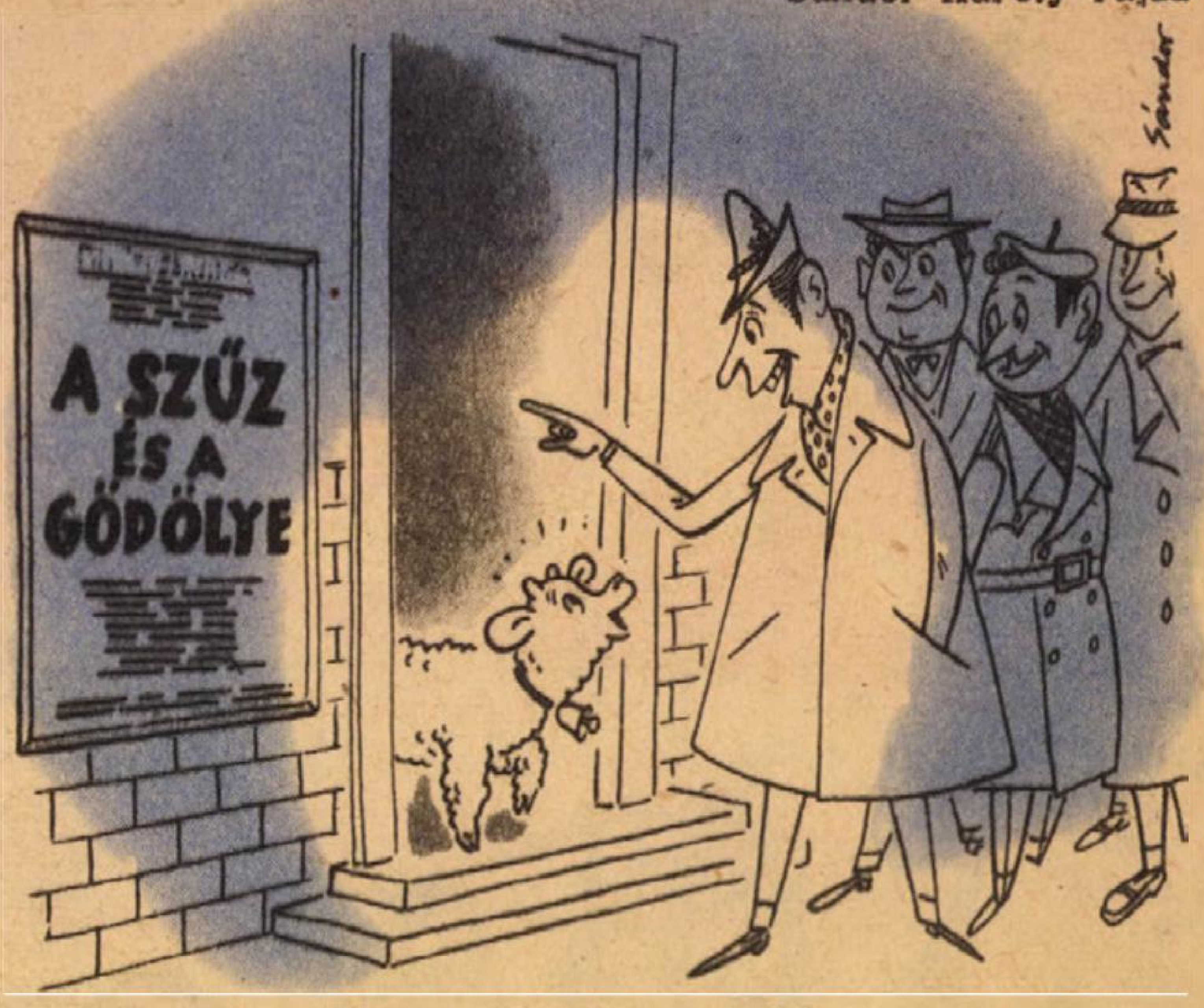
A SZŰZ ÉS A GÖDÖLYE
Sándor

— Engem várnak, uraim?
— Nem. A másik főszereplőt...

PESTI MŰVELT TÁRSALGÓ

A pesti társalgási nyelv, a jómodor sok kívánnivalót hagy hátra. Ezen az állapoton óhajtunk segíteni, amikor itt két kis beszélgetésmintát adunk közre. Kis társalgónk helyszűke miatt meglehetősen hézagos, csupán azokra az esetekre szorítkozunk, ahol a legégetőbbnek látszik a társalgási nyelv csiszolása.

1. Kocsis és lova

— Kisztihand, Fánikká! Hogy aludt az éjszaka? Mi szépet álmodott? Ha nem terhelem túlságosan, tán elindulhatnánk. Mondom, kezicsókolom, tán elindulhatnánk. Ó, Fánika, biztos elábrándozott... Nem tetszett hallani, mit mondtam? Hiába, kegyed abban a korban van, amikor egy ló tele van ábrándokkal. Kegyeskednék elindulni? Kegyeskednék méltóztatni, hogy az a méltóságos kegyeskedjen kegyeddel kegyeskedni... Méltóztassék abban a kegyben részesíteni, hogy elindul, mert olyat mondok, hogy az a Petrarca se mondott szebbet az ő Luarájának, pedig az igazán finoman tudott társalogni... Ó, Fánika, azért ne izgassa fel magát, ha olyan hangulatban van, hogy nem akar menni, hát mit csináljunk? Megyek, rendelek egy kocsit, majd elviszem magát taxin. Au revoir!

Társalgási minta mozipénztár előtt

— Tessék csak nyugodtan ideállni a helyemre, kérem, én már reggel óta itt állok, ön még csak most jött, én már álltam eleget ezen a helyen, most önön a sor, méltóztassék, ó, szóra sem érdemes, én majd odaállok a sor végére, ott is kell valakinek állni, nem igaz? Nekem tulajdonképpen nem is olyan fontos az a mozijegy, én már voltam ebben a hónapban moziban, voltaképpen csak azért állok sorba, hogy a társaságot élvezzem, egy kis derűs beszélgetés, baráti hangok, hehehe... Hogy én kedves vagyok, nagy jó uraim? Ne mondjon már ilyet... Hogy én udvarias vagyok?! Ugyan kérem... Majd ha odaér a pénztárhoz és beszél a pénztárosnővel, akkor fogja megtudni, mi az igazi kedvesség és udvariasság!

A szerző megjegyzése

Ezek a beszélgetésminták természetesen nem veendők szigorúan, egyáltalán nem merevek, tetszésszerint lehet variálni, permutálni és kombinálni őket. A Pesti Művelt Társalgóban szereplő kedveskedő, udvarias szavak helyett természetesen lehet más szavakat is használni.

Legjobb tudomásom szerint használnak is.

(gergely)

A mintaférj

Tegnap délben ki jön szembe
Hát a Prézli Endre.
Mondom neki, hogy te itt vagy
Nem megy a fejembe!
Azt mesélték disszidáltál....
Endre bólint: — Stimmel!
Mert olajra léptem ősszel
Nőmmel, Ernesztinnel.

Felpakoltam asszonykámat
Mindig jó férj voltam.
Bécsbe mentünk, némi segélyt
Gyorsan felmarkoltam.
Ám egyhangú volt kettesben
Lenni minden este
Gondoltam hát egy merészet:
Visszajöttem Pestre!

Felkerestem Radó Krisztit
Rákiáltok: Usgyi!
Itt az idő Krisztikém, hogy
Te is Bécsbe juss ki!
Felpakoltam és kivittem,
Bár alig volt mersze...
Dehát nőmnek barátnője
És nekem is, persze...

Még alighogy megpihentem,
Sír a feleségem:
Jó anyámat hozd ki szintén
Mert különben végem!
És mivel az asszony-könnyel
Szemben szívem gyönge:
Újra Pestre jöttem én, a
Mintaférjek gyöngye.

Felpakoltam jó anyósom
És aszontam: Rajta!
Bécsbe viszlek Tóth Mihályné
Szül. Gebauer Magda!
Meg is tettem, mert a Prézli
Senkit se hagy vízben,
Majd utána Pestre jöttem
Immár harmadízben.

Kérdem erre Prézli Endrét:
Vissza mikor mégy te
Hitvesedhez, barátnődhöz,
Anyósodhoz Bécsbe?
Prézli röhög: — Soha pajtás,
Fejemre nem estem!
Örülök, hogy végre nyugton
Élhetek itt Pesten.

Borvendég Imre

Makacs figura

Szegő Gizi rajza

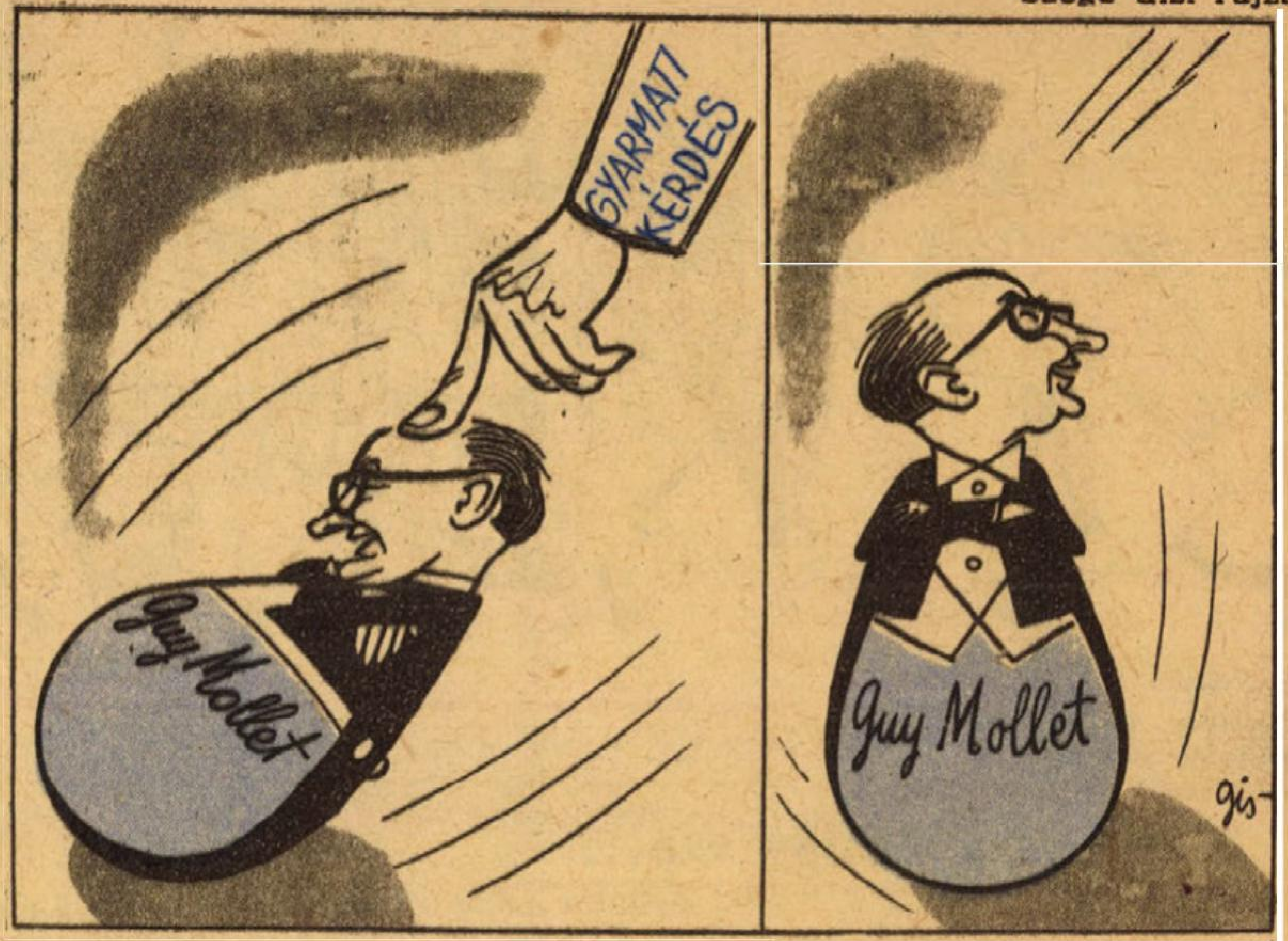

Szószerint

Tondz Tibor rajza

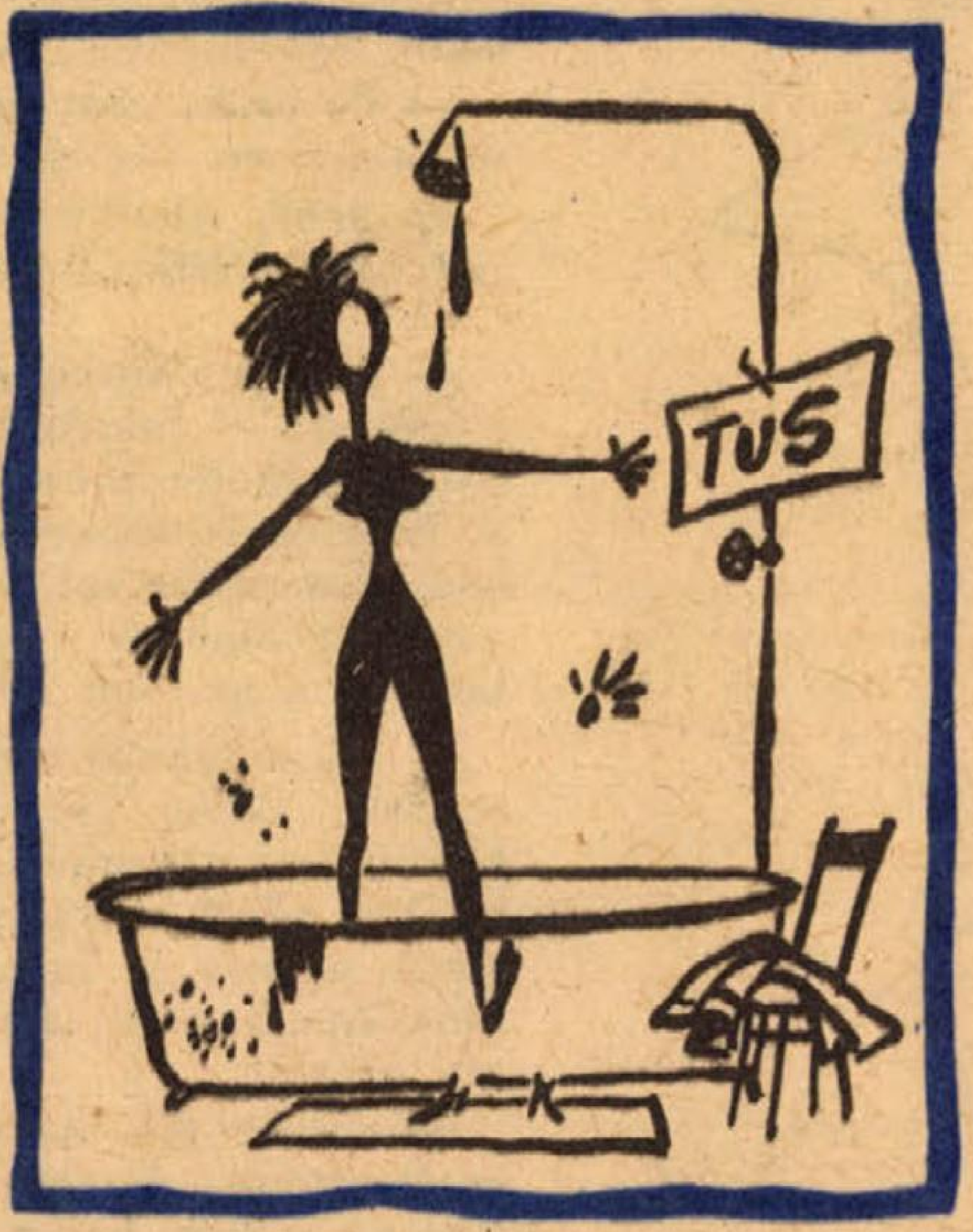

Hátha valaki nem ismeri...

A viccirodalom klasszikusai

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy fiatalasszonytól megkérdik, mi a véleménye a házaséletről.

A fiatalasszony elgondolkozva feleli:

— Voltaképpen nem sok különbség van a lánykori életem meg a mostani életem között.

— Hát az hogy lehet? — hökken meg a kérdező.

— Úgy, hogy lánykoromban éjfélig vártam, hogy a vőlegényem elmenjen, most meg éjfélig várom, hogy a férjem hazajöjjön.

* * *

Egy vidéki asszonyka boldogan meséli a barátnőjének:

— Jaj, olyan boldog vagyok! Képzeld, utazunk az urammal Pestre!

— Az nagyszerű! Mit csináltok fent?

— Az uramat megharapta egy veszett kutya.

Szomorú páciens

Várnai György rajza

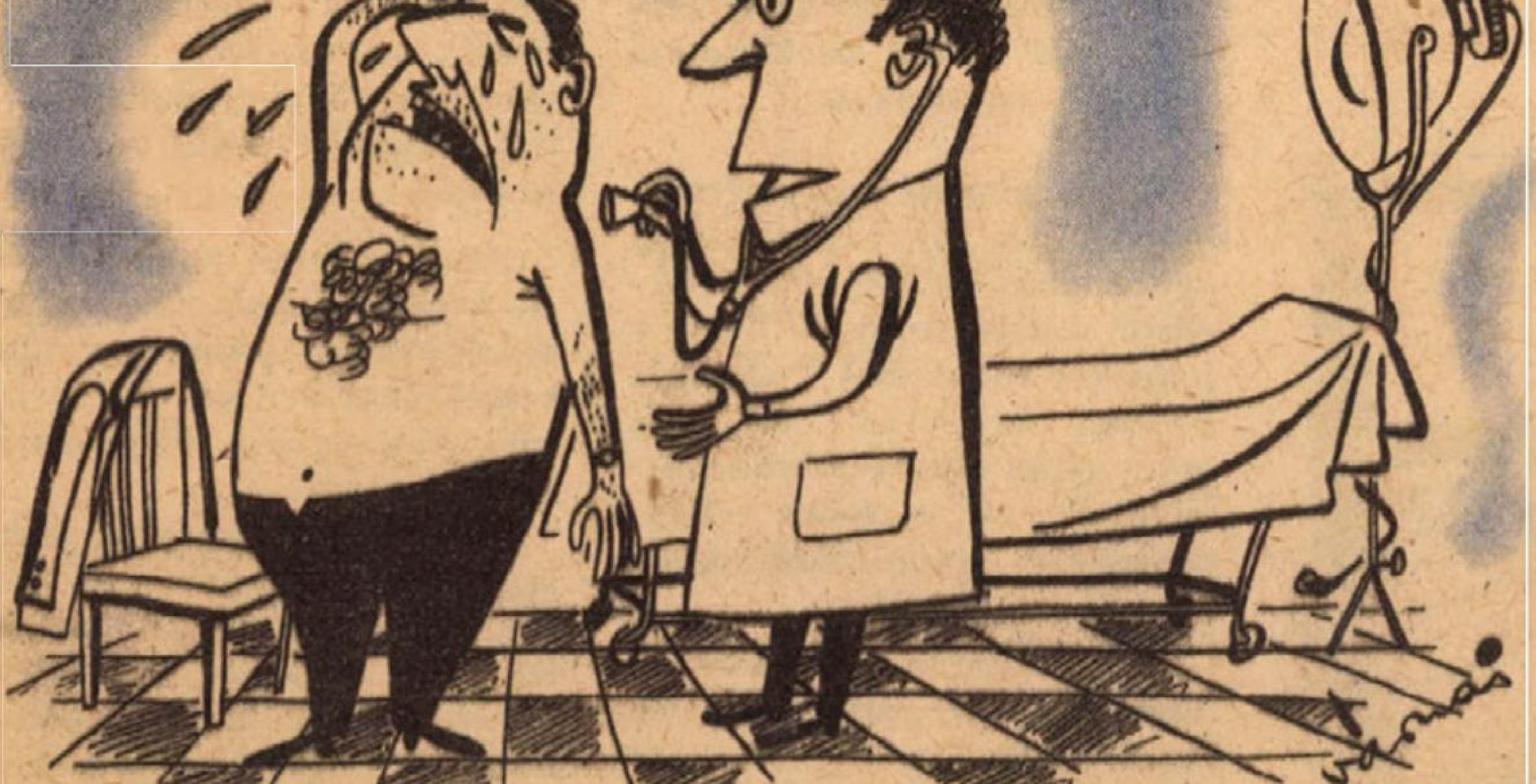

— Bocsánat, én csak azt mondtam, hogy sóhajtani tessék!

A humor könyvéből

FRANÇOIS MILLET, a nagy francia festőművész rajongással szerette a kutyáját, amely egy napon gyanús körülmények közt megbetegedett. Éppen akkor tele voltak az újságok a veszettség elleni szérummal és Millet egyenesen Pasteurhöz, a tudós felfedezőhöz vitte a gyanús kutyát. Pasteur felháborodott a látogatáson, de aztán mégis humoros oldaláról fogta fel a dolgot. Megvizsgálta a kutyát, receptet írt fel, majd a festőművészhez fordult a következő szavakkal:

— Éppen jókor jött. A fogadószobám falait akarom átfestetni és Önt választottam ki, mint aki ezt a munkát, remélem, a legtökéletesebben fogja elvégezni.

A disszidens „hagyatéka“

Sándor Károly rajza

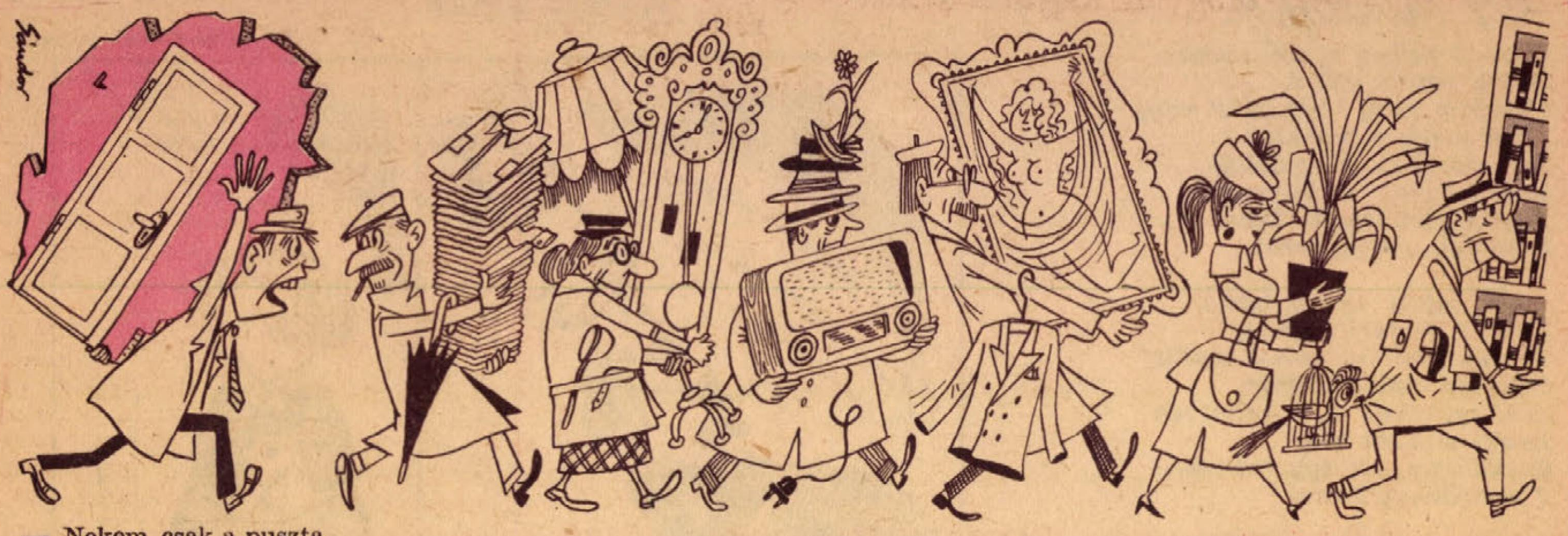

— Nekem csak a puszta fal jutott, pedig én az unokaöccse vagyok...

Sajnos, ez így van...

Schwott Lajos rajza

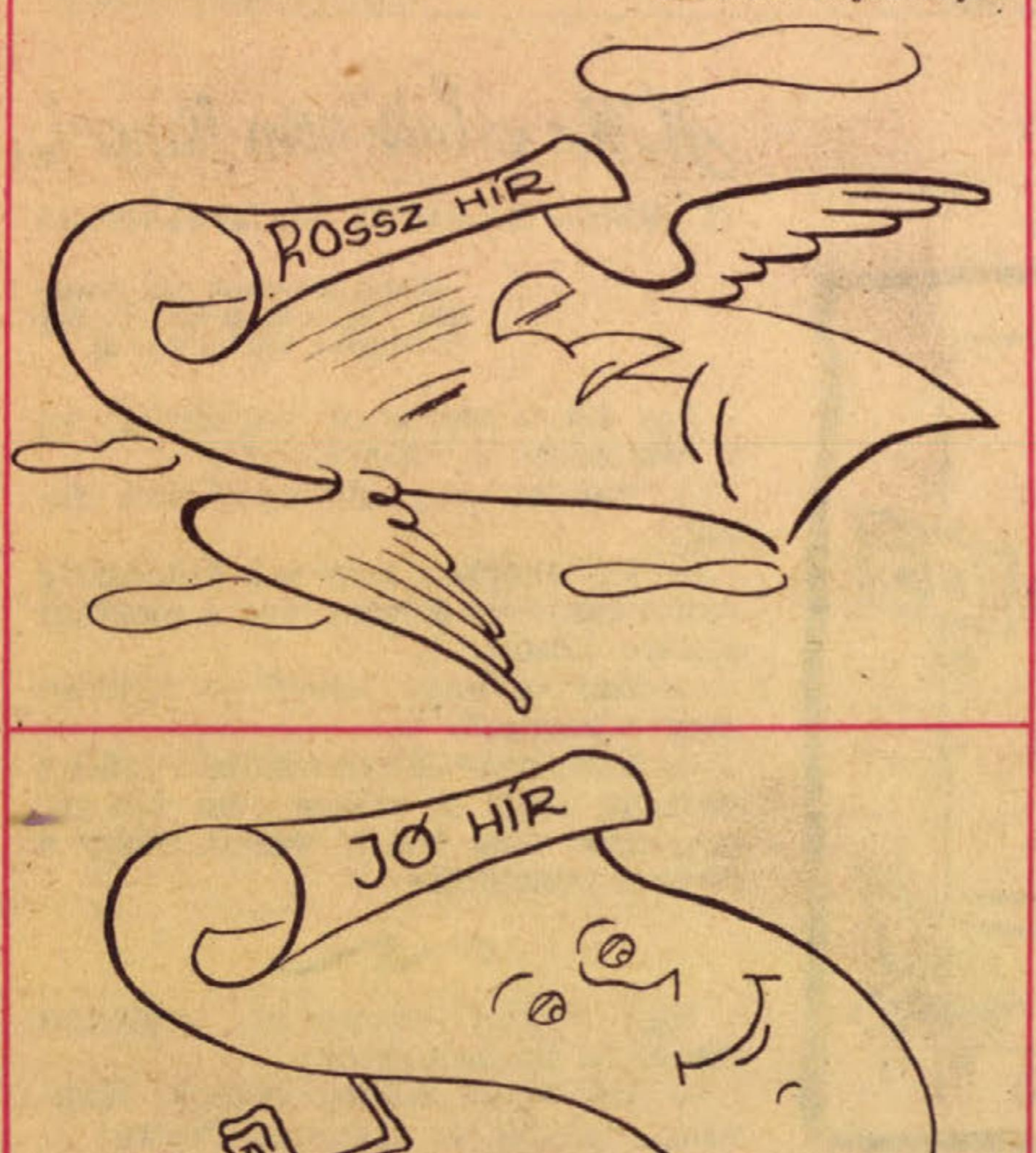

Praktikus találmány

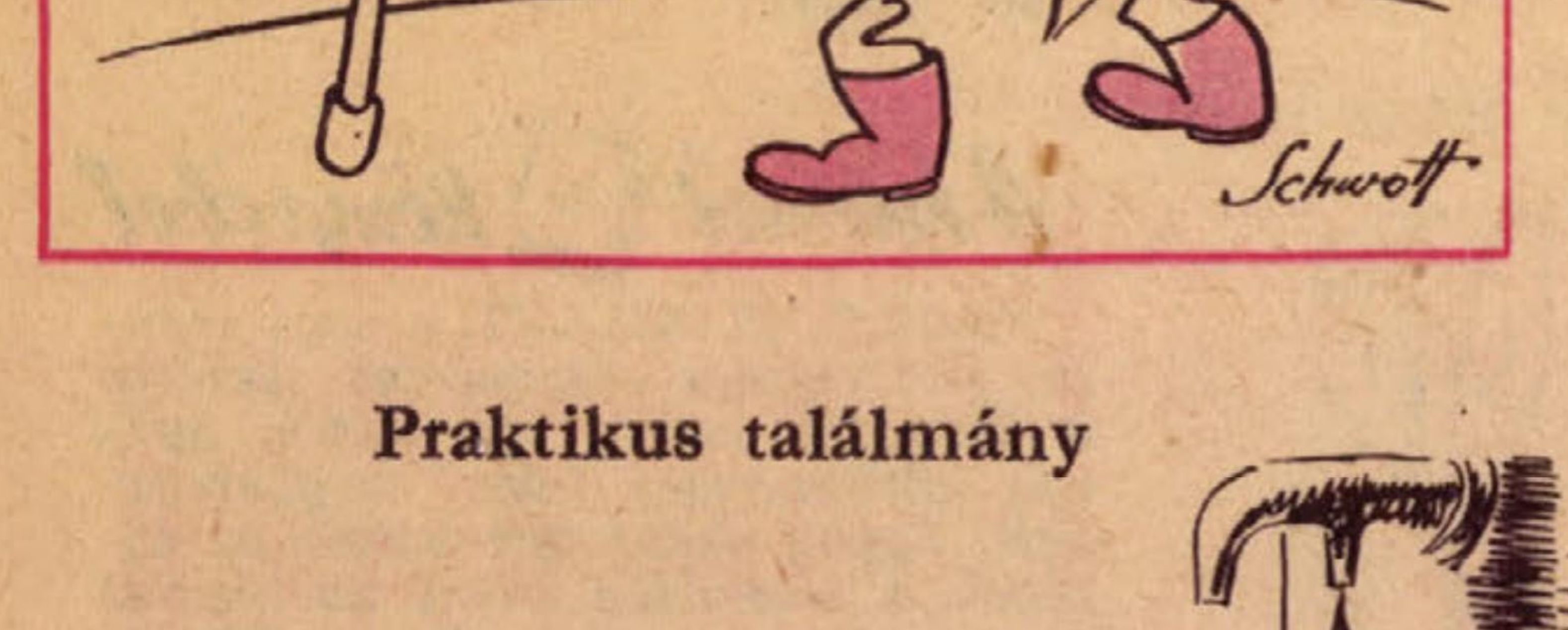

Szegő Gizi rajza

Feketés poharak előregyártott rúzsnyomokkal, nyugodtan el lehet mosogatni, akkor is rajta marad.

A csodálatos autóbusz

— Olvastad az újságot, Benő, autóbuszokat lopnak...

— Olvastam, na és?

— Nem érted, óriási üzlet!

— Ugyan, Jenő, ki vesz ma autóbuszokat. Örül mindenki, ha megszabadul felesleges holmijától.

— Te őrült, van egy zseniális tervem. Idefigyelj!

És Jenő, lehalkítva hangját, Benő füléhez hajolt.

— Lopják a buszokat, mint a nyüvet! — fakadt ki mérgesen Szakajtó János ellenőr a buszvégállomáson. — Jó lesz szemmeltartani az egyéneket, különösen a gyanúskülsejű klep... na izé...

— Kleptomániákusokat — segített Szabó 34. Zoárd kocsivezető, aki művelt ember hírében állott, mert rendszeresen olvasta a lapok „Ön kinyiffan, ha megtudja!'' színes rovatát.

De hiába volt minden figyelmeztetés, éberség. Csak néhány percre hagyták őrizetlen az egyik buszt és a közelben ólálkodó két alak — akikről egyelőre csak az olvasó sejti, hogy Jenő és Benő — felpattant rá és gázt adva eltűnt a busszal az éjszakában. Mire a sofőrök a meglepetéstől magukhoz tértek, már csak kurblivassal üthették nyomukat.

A kis óbudai ház egyetlen szobájának tükre két vidám egyenruhás ember képét tükrözte vissza. Jenő és Benő a jelmezkölcsönzőből szerzett kalauzi és sofőri ruhában pompáztak és kedvtelve szemlélgették az asztalon fekvő, eredetileg gyerekjátékokhoz készült jegytömeget.

A ház kertjében, bokrokkal letakarva, ott állott az ellopott busz.

— A tábláját cseréld ki 12-esre! — rendelkezett Jenő. — Majd bolond leszek külvárosban dolgozni. A Körúton hajtunk, érted?!

— Persze — válaszolta Benő — és csakis csúcsforgalomban. Két óra reggel, kettő délután, napi négy órai becsületes munkával megkeressük a tisztességes kenyérrevalót.

És a 12-es vonalán megindult a csodálatos autóbusz. Hogy miért volt csodálatos? Mert a sofőr minden megállónál fékezett és nem indult el addig, amíg mindenki fel, vagy le nem szállt, a kalauz felsegítette az anyókákat, leporolta az üléseket, vicceket mesélt az utasoknak, sőt, ha valaki kívánta, két megálló között is megálltak. És esténként tele erszény pénzzel tértek haza kis óbudai házukba.

A csodálatos autóbusznak csakhamar híre futott. Az utasok, mint modern legendát emlegették a buszt, amelyen ilyen jómodorú, szívélyes, kedves emberek dolgoznak. Köszönőlevelek százai érkeztek az Autóbuszközpontba, ahol el is határozták e két kiváló ember kitüntetését. Igenám, de sehol sem találtak olyan rendszámú autóbuszra, amiről az utasok írtak. Nyomozni kezdtek és csakhamar kiderült a turpisság. A busz visszakerült a vállalathoz, a két jómadár pedig máshová került.

Amikor letelt a büntetésük és kiszabadultak, az Autóbuszközpont küldötte felkereste őket és a két elismerten udvarias embert alkalmazták a vállalatnál.

Hogy hol dolgoznak jelenleg? Könnyű felismerni őket. Ha egy olyan buszra szállunk fel, ahol a sofőr úgyszólván sehol sem áll meg, a kalauz meg így mordul az utasokra: — Hé, lóduljanak beljebb! - akkor ők azok!...

Tardos Péter

Hogyan fogjunk taxit?

Kaján Tibor rajza

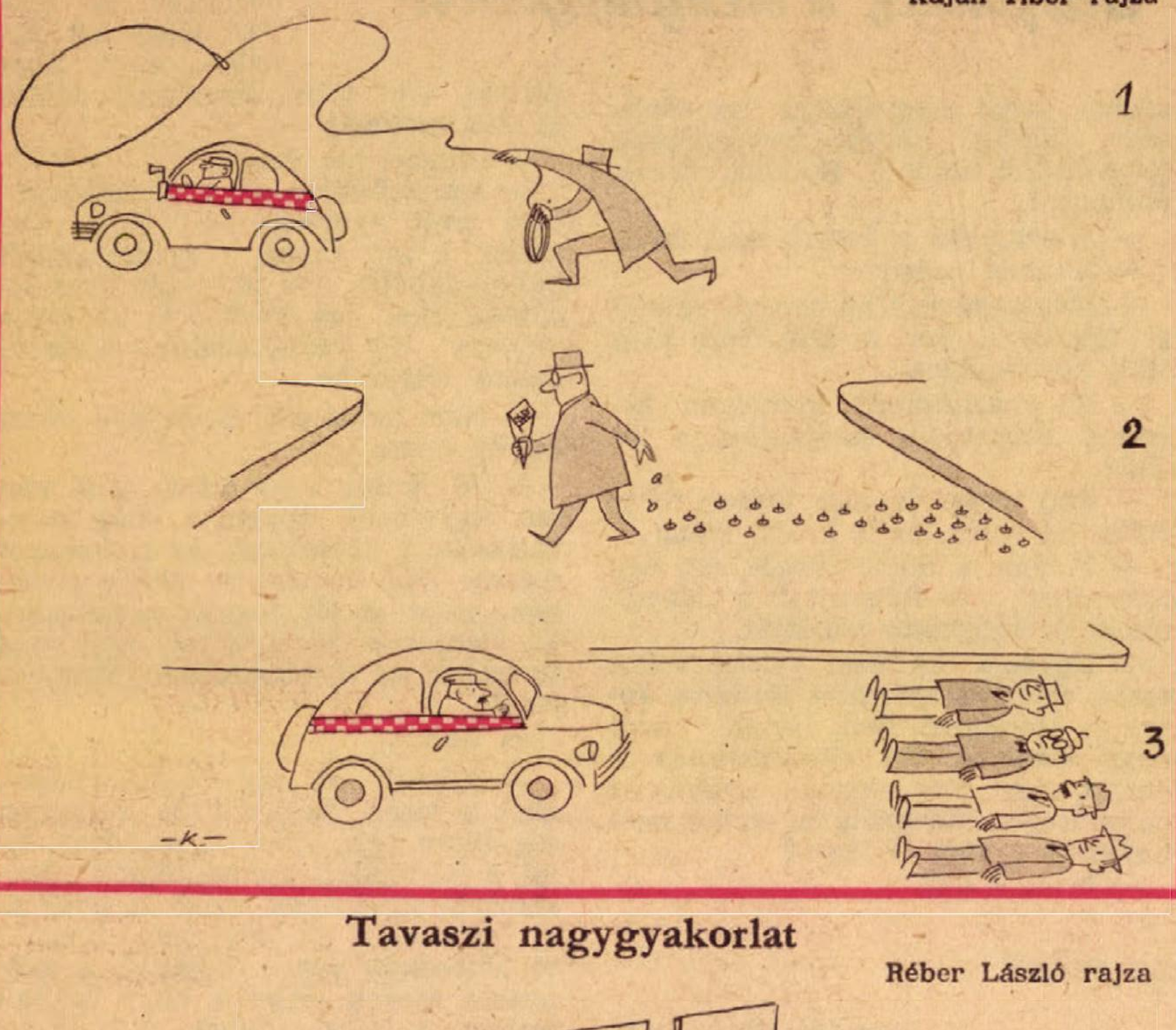

Tavaszi nagygyakorlat

Réber László rajza

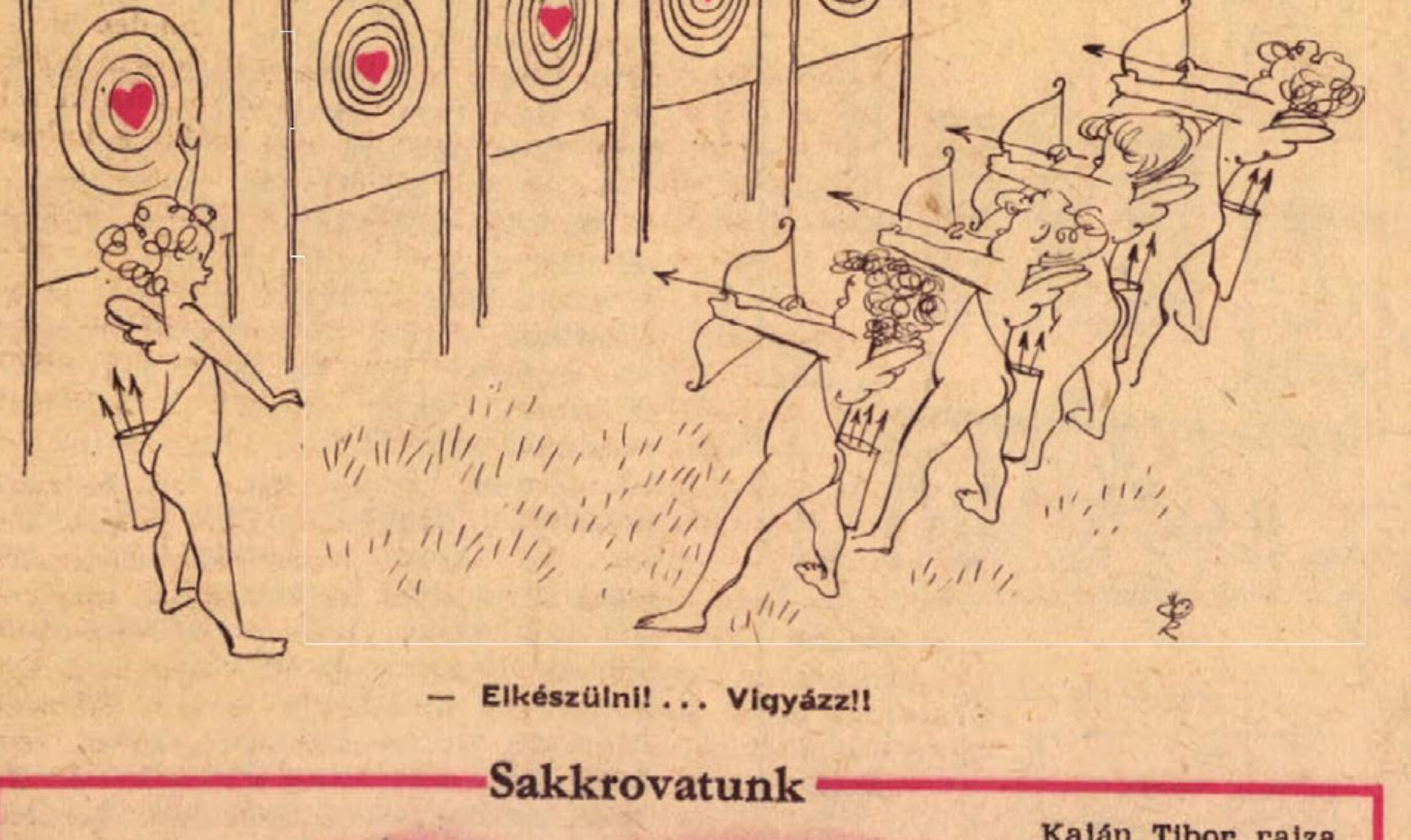

— Elkészülni! ... Vigyázz!!

Sakkrovatunk

Kaján Tibor rajza

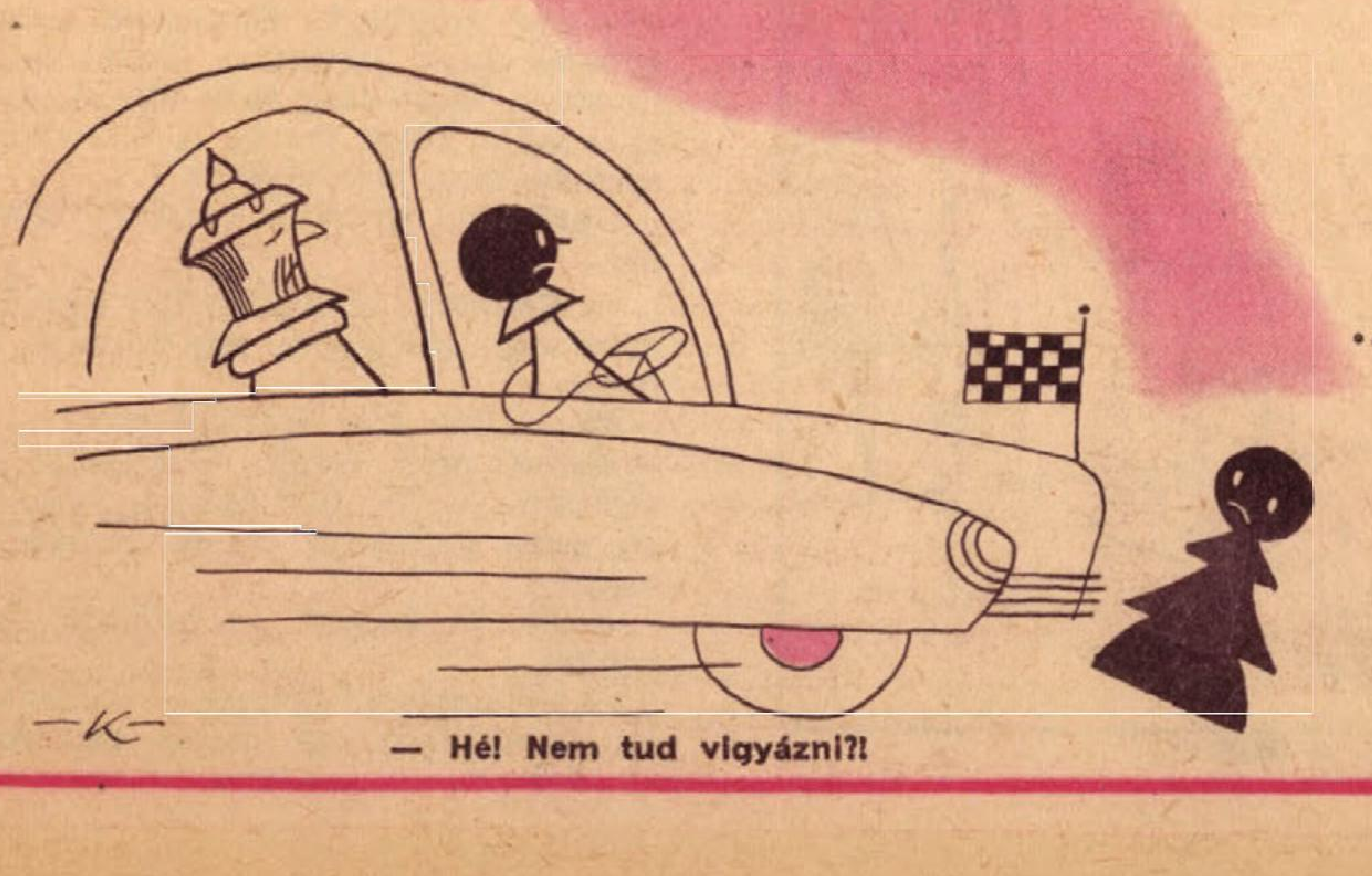

— Hé! Nem tud vigyázni?!

Gyötrő kérdés kicsinyeknek és nagyoknak

Kinyitom este a rádiót, az esti riportműsornál. Eppen az Ibusz első társasutazásáról van szó, s a riporter felteszi a kérdést: „Ezek után az utasok közül kellene valakit megkérdezni, miért szánta rá magát erre az utazásra?". Közben bejött a szobába a feleségem, szólt hozzám valamit, s én nem tudtam figyelni tovább.

Egész éjszaka nem hunytam le a szememet. Gyötrődtem a válaszon. Vajon mit felelhettek az utasok, mi indíthatta őket arra, hogy Egerbe utazzanak társason? S míg az álom kerülgeté szememet, a következő lehetséges válaszok rajzottak fejemben:

Kelemen Brunó X. kerületi mirtuszkereskedő:

— Az anyósom kelkáposztát főzött vasárnap ebédre, s én nagyon utálom. Hallottam viszont, hogy Egerben Stanci néni kitűnő mákosmetéltet főz.

Érdekes választ adhatott volna Szmicsák Malvin hatvanöt éves gombkötőkészítő hajadon:

— Én tulajdonképpen Celldömölkre akartam utazni disznótorra, de nem kaptam hajójegyet. Különben a disznót még decemberban levágták. Gondoltam, akkor inkább Egerbe utazom, ott tovább hizlalják a sertést.

Özv. Csókási Teofil, az Ebihaltenyésztők Országos Mozgalma tiszteletbeli aljegyzőjének ilyen válasza is lehetett volna:

— Gyermekkoromban sokat hallottam az óvodában a híres hortobágyi délibábról. Régóta szerettem volna látni. Sajnos, a Hortobágy télen nehezen hajózható, ezért jövőbeli arámmal úgy határoztunk, hogy az egri társasbuszra szállunk fel. Az illúzió kedvéért — tenné hozzá kedves mosollyal Stinglwasser — vittünk magunkkal az útra három darab Délibáb-sajtot is.

Megkérdezhetné a riporter Morcos Kis Pistikét, a Felsőhantszedő utca általános iskolájának közmegbecsülésben álló második elemista tanulóját is, aki ezt mondhatná, a kérdésre kérdéssel válaszolván:

— És a bácsi miért kérdez ilyen csacsiságokat?

Stimmt! Ezt akartam én is mondani.

És ezzel hajnal felé nagynehezen elaludtam.

Gábor István

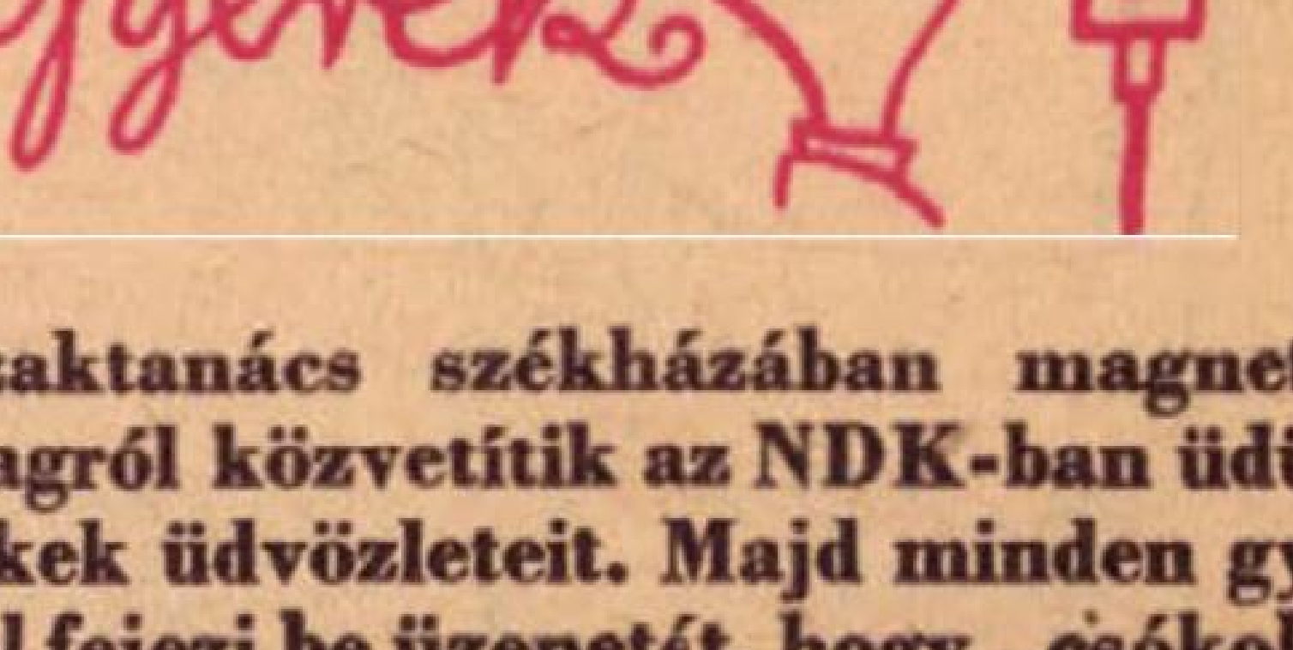

A Szaktanács székházában magnetofonszalagról közvetítik az NDK-ban üdülő gyermekek üdvözleteit. Majd minden gyerek azzal fejezi be üzenetét, hogy „csókolok mindenkit." Az egyik gyerek ezt így toldotta meg: „Csókolok mindenkit és a tanítónénit!"

Ez a gyerek tudja, hogy az üdülés elröppen, de az iskola megmarad!

(r)

GÁDOR BÉLA: Garfunkel, a világmegváltó

Már olyan rég láttam Garfunkelt, hogy szinte megörültem neki, amikor megpillantottam a kávéházi asztal mellett; a Kossuth cigaretta sűrű füstje teljesen elborította méláző tökfejét. Megszólításommal tüntettem ki:

— Helló, Garfunkel; mi újság? Hazudj valamit.

Garfunkel ábrándos tekintettel nézett keresztül rajtam, amiből tudtam, hogy ismét valami marhaságon töri a fejét. Leültem mellé, mert nem volt más dolgom. Barátom gyanakodva körülnézett, aztán fülembe súgta:

— Baj van...

— Veled? — kérdeztem aggódva. — Talán loptál valamit és rajta kaptak.

— Ne hülyéskedj! Nem velem van baj, hanem az emberiséggel.

— Erre mikor jöttél rá?

— Most, tíz perce. Nagyon figyelsz?

— Minden idegszálam a szádba lóg. Beszélj.

— Arról van szó, hogy az emberiségnek ismét megváltásra van szüksége. Eddig három nevezetesebb megváltóról tudunk: Buddha, Jézus, Mohamed.

— A negyedik te leszel: Garfunkel.

— Honnan tudod?

— Megéreztem. Van benned valami prófétaszerű, bár a szakállad még csak háromnapos.

— Ne marháskodj, komolyan beszélek. Szeretném megváltani a világot.

— Épp ideje. Ha már tegnap megváltottad volna, az is késön lenne...

— Tudom, a dolog sürgős, adj egy Kossuthot... — Rágyújtott a cigarettámra és kifejtette teóriáját.

— Ugyanis, ha nem vetted volna észre, elődeim, mármint Buddha, Jézus és Mohamed, nem jártak valami nagy sikerrel. Ők eltévesztették a dolgot, mert jóra akarták nevelni az emberiséget. Márpedig az ember nem hajlamos a jóra. Világos?

— Mint a nap.

— Hanem mire hajlamos az ember? Hogy azt csinálja, amit nem szabad, ami tilos. Emlékszel Ádám és Éva esetére?

— Mintha ma lenne.

— Azt csinálhattak a paradicsomban, amit akartak. De nekik pont annak a két fának a gyümölcséből kellett zabálni, ami tilos volt. Erre kirúgták őket, így kezdődött az egész cirkusz. Ha végighaladunk a történelem folyamán...

— Nem haladunk, Garfunkel, mert azt én unom...

— Jó, látom, hogy érted miről van szó. Egyszóval, tippem a világ megváltására a következő. Az embereket rosszra kell nevelni és akkor titokban, juszt is jót fognak cselekedni. Ez szédületes perspektívát nyit meg az emberiség történelmében. Elmondjam?

— Nem.

— Képzelj el egy olyan világot, ahol a jóság, az erény és a tisztesség tiltva van. Ahol az emberek éjjel, a fal mellett osonva tömött pénztárcával elindulnak titokban, hogy az éj leple alatt jót tegyenek. Hogy a villamosokon pénzt lopjanak a gyanútlan utasok zsebébe, hogy hajnaltájban, a tejcsárdákban, félliter tej mellett suttogva dicsérjék a fennálló rendet és a főnöküket.

Garfunkel egészen tűzbe jött, hevesen gesztikulált, arca kipirult. Éreztem, hogy a próféta beszél belőle és az a deci rum, amelyről az asztalon levő üres poharak tanúskodtak.

— Látom az iskolás gyermekeket — mondta lelkesen —, amint rá sem néznek a pornográf képekre, amiket a tanító bácsi mutogat nekik, hanem titokban, a pad alatt számtanpéldákat fejtenek meg. És látom a serdülő ifjúságot, akik unva a kötelező mambógyakorlatokat, beosonnak a templomba, hogy egy kis zsoltárénekléssel titokban felüdítsék magukat. És látom a hivatalnokot, aki sunyi mosollyal bemószerolja főnökénél kollégáját, hogy az mindenkinél többet dolgozik és aljasul eltitkolja, hogy édes unokaöccse a miniszternek. Micsoda titkos forrásai fognak felbuggyanni a rejtett erénynek! Az erényes asszony sírva fogja hazudni férjének, hogy megcsalta, de az nem hiszi és rápipakodik: „Egy szavadat sem hiszem, hűséges asszony!" Folytassam?

— Ne folytasd, Garfunkel, meggyőztél, híve lettem a Garfunkelizmusnak. Most még csak annyit árulj el, hogyan fogsz hozzá világmegváltó eszméd megvalósításához?

Garfunkel gyorsan hadarva mondta:

— Eszméim terjesztéséhez kezdőtőkére van szükségem, adj kölcsön egy tízest...

Egy pillanatra elgondolkoztam.

– Egyet nem értek. Garfunkel —, szóltam. — Te azt állítod, hogy az emberek gonoszak. És te például jó vagy?

— Én jó vagyok — mondta Garfunkel.

— De nem egy tízesre — mondtam én és átültem egy másik asztalhoz.

A futballista szülei

Hegedűs István rajza

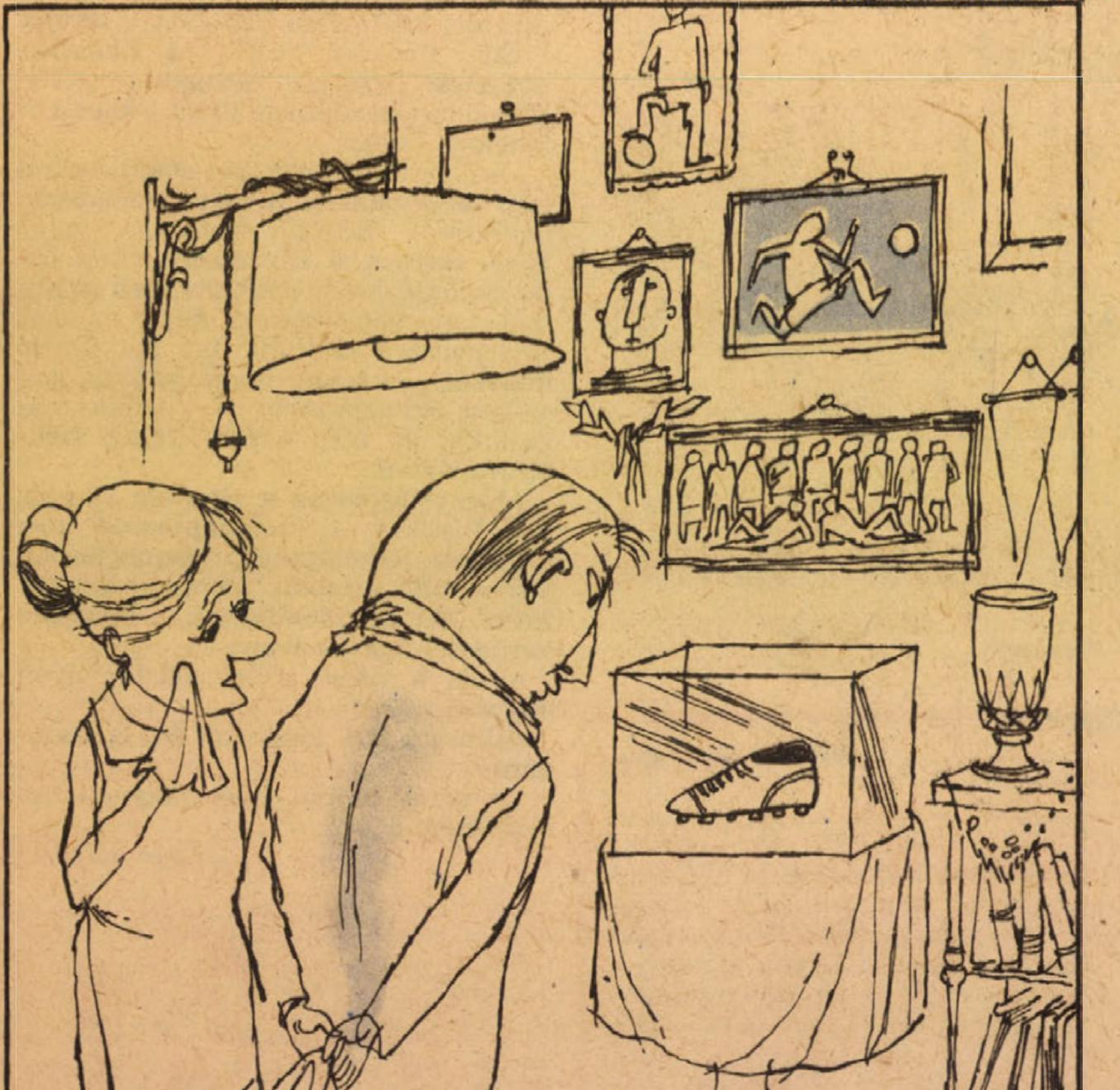

— Vajon hol alkusznak a lábára?

Gerő Sándor rajza

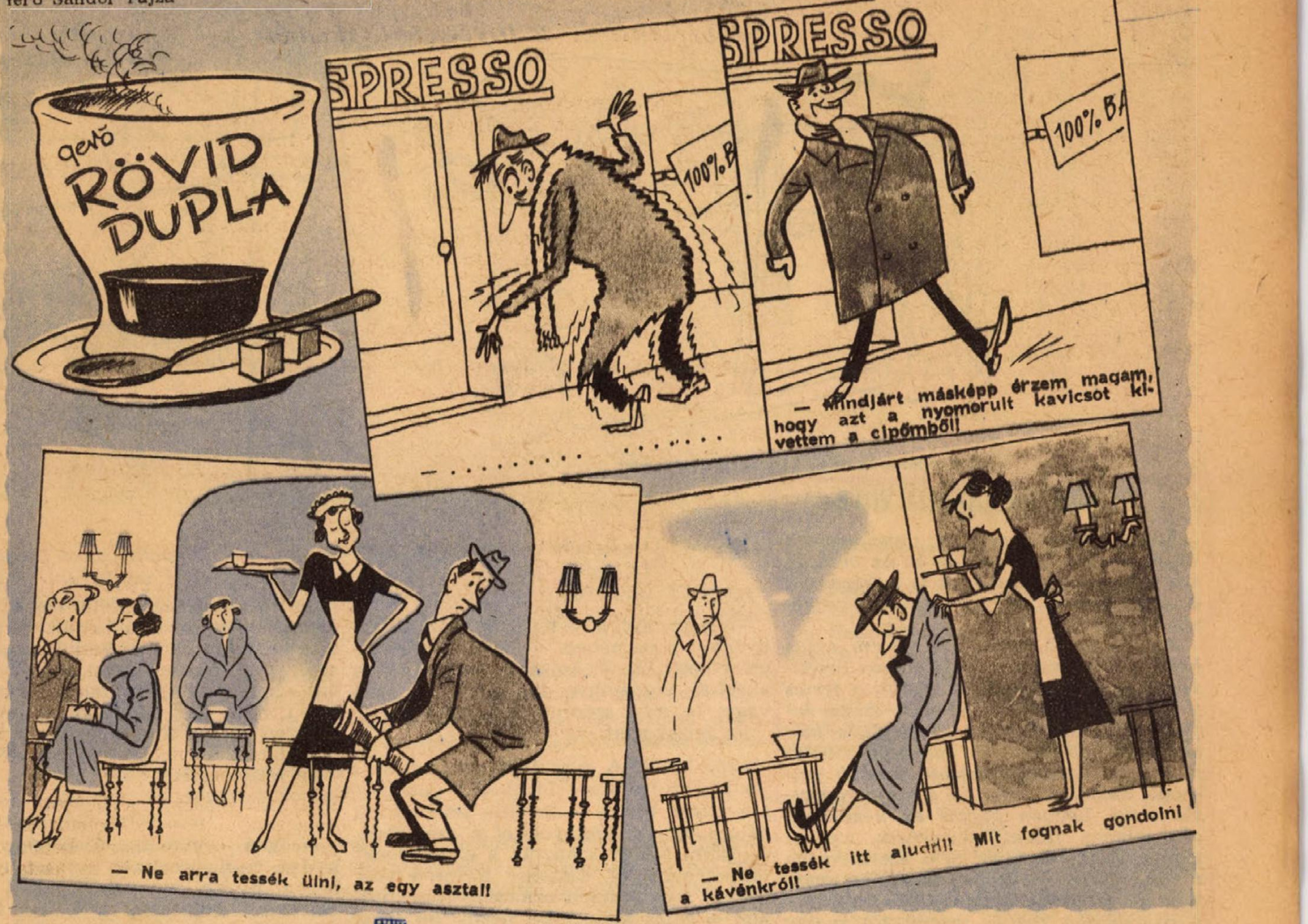
gerő
RÖVID DUPLA
gerő
ESPRESSO
100% B
— . . . .
ESPRESSO
100% BA
— Mindjárt másképp érzem magam, hogy azt a nyomorult kavicsot kivettem a cipőmből!
— Ne arra tessék ülni, az egy asztal!
— Ne tessék itt aludni! Mit fognak gondolni a kávénkról!

Ott áll a Teleki téren, feltűrt gallérral, egy rég kialudt csikkel a szája szögletében és kiabál:

— Karórát, zsebórát, töltőtollat, irhabundát, rossz kalucsnit, permetezőgépet, zsírszalonnát, mindenféle lopott holmit veszek... Hogy az az óra, apuskám? Mi? Nyolcszáz? Be van maga csavarodva, édesapám! Mutassa csak azt a vacakot! Ajjaj, almás buli ez, nézze: használt cilinder, a kövek hamisak, stiftgangos, Doxa-számlappal... Magát jól átverték, apuskám. De lássa, hogy úriemberrel van dolga, csupa szolidaritásból, haveri alapon adok érte három kilót. Ötöt? Ugyan, itt a négy és passz! Így is becsapom magamat, legalább százat ráfizetek. Na, itt a négyötven, szia...

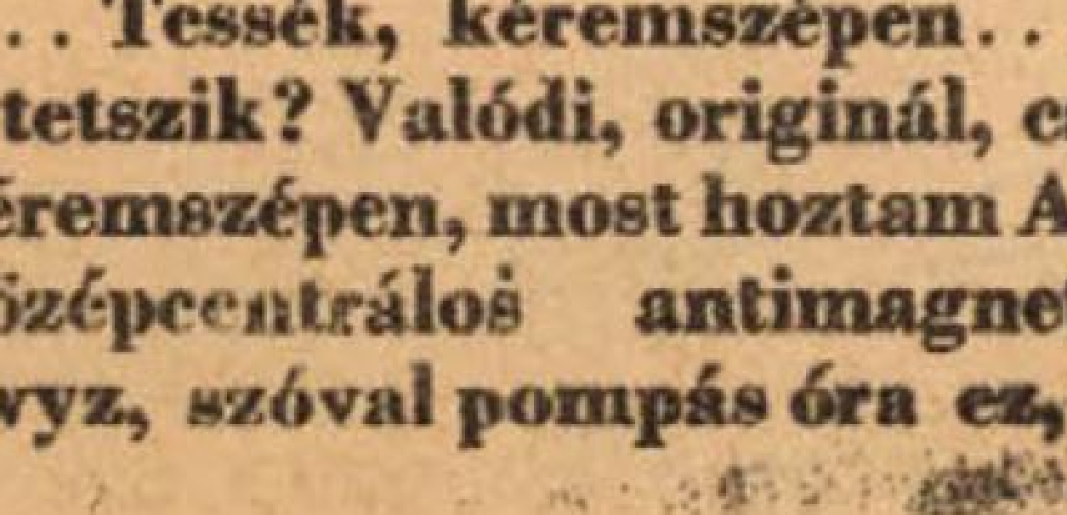

És néhány perc múlva:

— Itt a Rothbart-penge, a Blue Blades, a nylon, a valódi márkás Dupont nylon, az originál, csempész Doxa... Itt a sósmandula, a valódi, spéci, kokinkínai sósmandula, a tűzkő, rubinkő, kénkő, ménkő... Tessék, kéremszépen... hogy? Az órát tetszik? Valódi, originál, csempész Doxa, kéremszépen, most hoztam Ausztriából, középcentrálos antimagnetic, 15 rubis Swyz, szóval pompás óra ez, kéremszépen, ezerötöt megér, de odaadom ezerkettőér. Ráfizetek az üzletre, magamnak is többe van... Mi?! Hogy most vettem négyötvenért? Hogy maga figyelt engem? Én vagyok piszkos feketéző?! Idefigyeljen, apuskám, engem nem a falvédőről akasztottak le, én angyalföldi srác vagyok és akkorát csapok az etetőjébe, hogy a fülin jön ki a térde... Micsoda? Szól a rendőrnek? Ne tessék ilyet csinálni! Ezt nem lehet megtenni velem. Én kéremszépen 130 százalékos hadirokkant vagyok, kéremalázattal, özvegy édesapámat, özvegy édesanyámat és árváimat kell eltartanom. A feleségem disszidált, s a fiam most szabadult a javítóból. Ne tessék tönkretenni, drága jó uram, én egy becsületes angyalföldi munkásparaszt vagyok, az isten is megáldja! Jaj, köszönöm szépen, polgártársam... Látszik, hogy vannak még igaz magyar emberek, kezicsókolom, alászolgája...

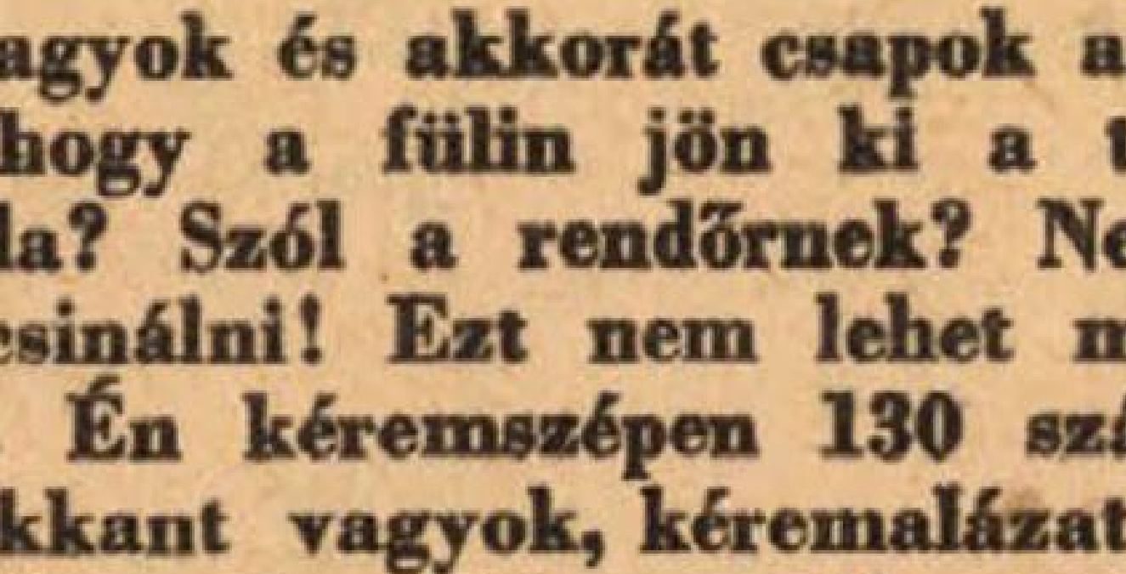

És további egy perc múlva:

— Itt a Rothbart-penge, a Blue Blades, a nylon, a valódi márkás Dupont nylon, a valódi originál, csempész Doxa...

S. Nagy István

Ezt olvastuk...

Szökött rabtól se kívánjunk lehetetlent

A *Népszabadság* március 1-én írta a következőket:

„Az ellenforradalom napjaiban szöktek meg a börtönből Pető Sándor és Mészáros Péter budapesti lakosok. Nem akartak elhelyezkedni, inkább folytatták előző életmódjukat, a bűnözést.”

Azt kérdezzük: hogy a csudába helyezkedhettek volna el, amikor az ehhez szükséges személyi okmányokkal, mint szökött rabok, nem rendelkezhettek? Kevés az olyan munkahely, ahol speciálisan szökött rabokat keresnek azonnali felvételre.

Egyfolytában?

A Pesti Műsorban olvastuk a következő kis hírt:

„... az Operaház énekkarának 71 esztendős basszbaritonistája, 50 év óta egyfolytában énekel a karban.”

Szép teljesitmény. Már az is szép, ha valaki órák hosszat énekel egyfolytában, de 50 évig egyfolytában, az szinte elképzelhetetlen. Hogy közben nem aludt, az érthető; nem tudott a saját éneklésétől aludni. De hogy közben se nem evett, se nem ivott, az már a lehetetlenséggel határos. Márpedig, ha egyfolytában énekelt, megszakítás nélkül, akkor nem ehetett közben.

Hacsak alulról nem táplálták.

Előfordul

Vasvári Anna rajza

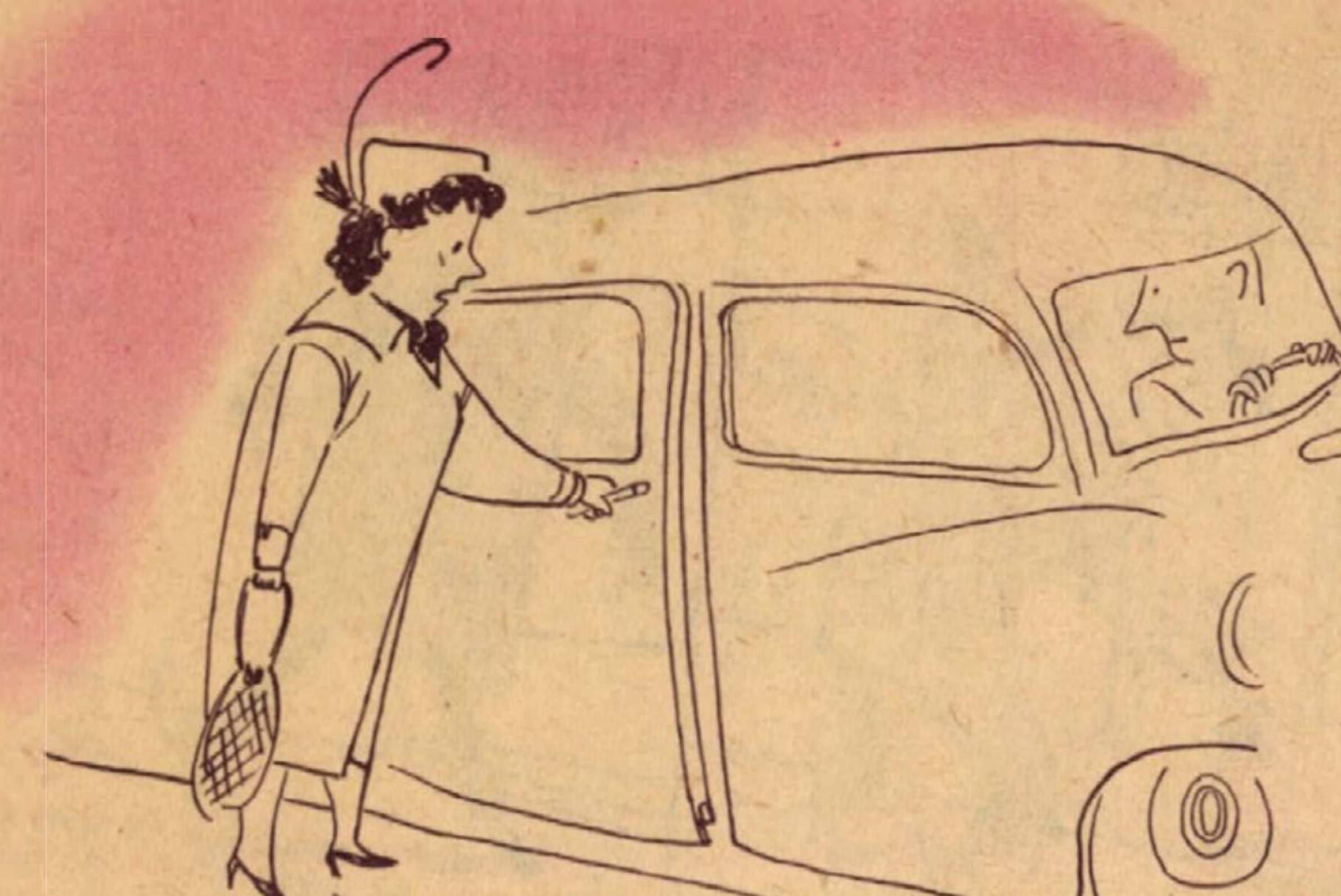

— A Vöröskeresztbe, János! ... Tejporért ...

Italos kötéltáncos

Szegő Gizi rajza

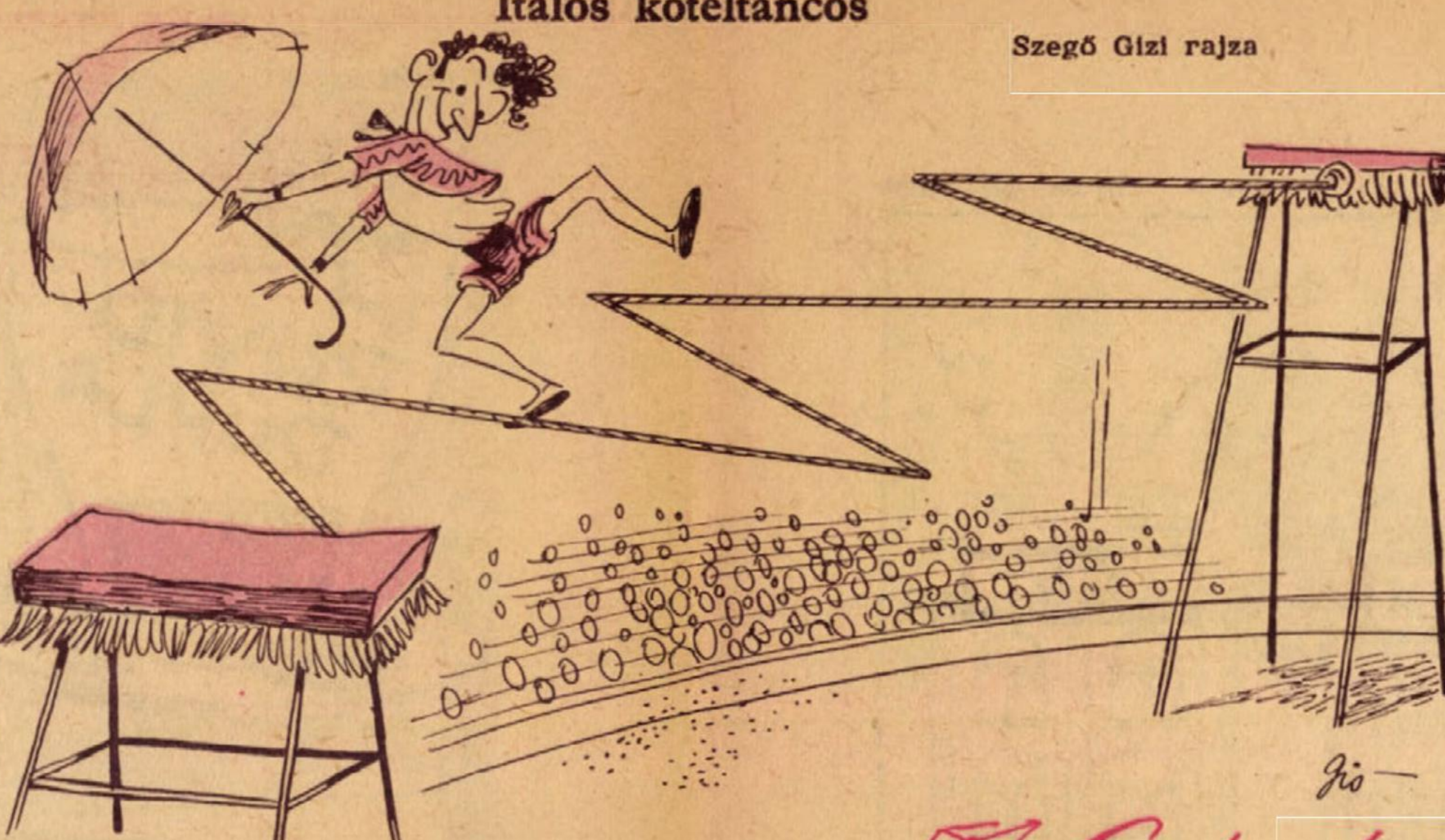

A szégyenlős

Réber László rajza

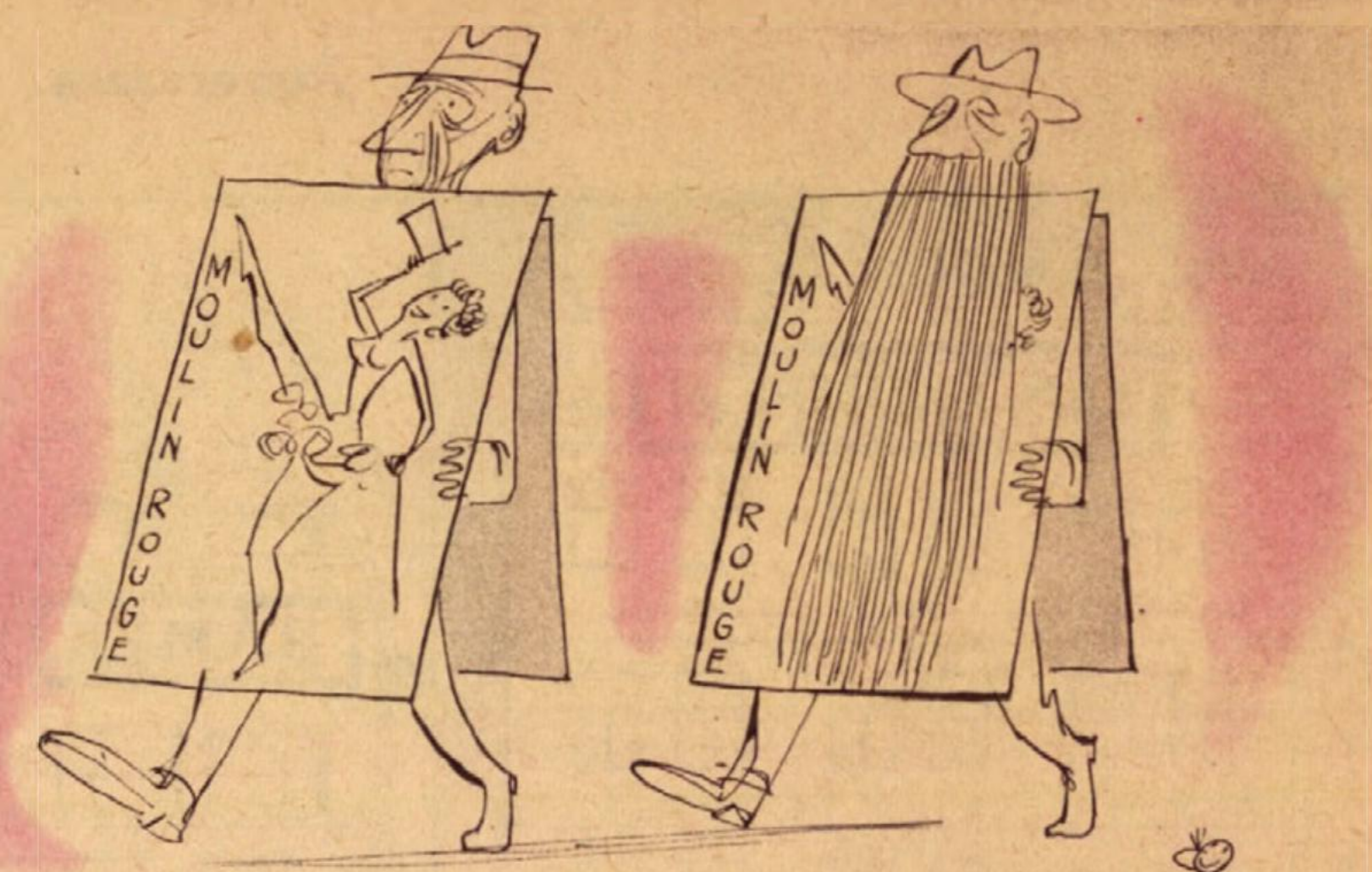

Milyen az ideális nő?

Ezt a kérdést teszi fel olvasóinak a Magyar Ifjúság című lap és az olvasók szorgalmasan válaszolnak is a kérdésre. Engedjék meg, hogy én is elmondjam véleményemet:

Az ideális nő magassága 148 cm, súlya hetven kilogramm. A haja legyen bronzvörös vagy platinaszőke, ahogy a festés a fodrásznál éppen sikerül. A szeme legyen sötétkék, de csak az egyik, a másik lehet világosabb és nagyobb is valamivel. Ne legyen zárkózott, inkább csacsogó, akinek be nem áll a szája reggeltől estig. Legyen pajkos és közvetlen, aki minden fiúval hancúrozik, aki az útjába akad, mert én nem szeretem az álszent nőket. Ne legyen tudálékos, nem baj, ha azt hiszi, hogy a Csendes-óceán a Himalájába ömlik, inkább jól mambózzon és szeresse a göngyölt heringet sok hagymával. Járjon rövid szoknyában és jó, ha félkézzel el tudja játszani zongorán azt a dalt, hogy: Jánosbogárka csak csillog-villog ... Szívjon Kossuthot.

Szerintem ilyen az ideális nő, mert ilyen az én Mancikám, akit imádok és akit a jövő héten feleségül fogok venni.

Teljes tisztelettel

F. Vince, Kápolnásnyék

Könnyfakasztó villámnovella

1.

— Nem, Elvira — mondta Jenő, könnyekkel a szemében. — Nem. Te is szegény vagy, én is szegény vagyok. Nem akarlak magamhoz láncolni. Te szép vagy, te még szerencsét csinálhatsz ...

És felzokogott.

2.

— Nem, Elvira — mondta Jenő három hónap múlva, könnyekkel a szemében. — Nem! Neked kihúzták a kötvényedet főnyereménnyel, százezer forintod van, nekem meg nincsen semmim. Nem tudnék a saját szemembe nézni, ha most vennélek el ... Ha szegény volnál, egy pillanatig sem haboznék ...

És felzokogott.

3.

— Igaz — mondta Jenő öt hónap múlva. — Kétségkívül igaz, hogy a bátyád elsikkasztotta a százezer forintodat. Az is igaz, hogy én kétszázezret nyertem a totón, nincs mit tagadni rajta, becsületesen megdolgoztam érte. De kérdezem: elvehetlek most, amikor nekem kétszázezer forintom van és neked semmid? Az az érzésem lenne folyton, hogy boldogtalan vagy mellettem, hogy megvettelek téged, mint egy odaliszkot a rabszolgavásáron. Nem, Elvira, nem akarlak boldogtalanná tenni ...

És felzokogott.

4.

— Igen — mondta Jenő nyolc hónap múlva. — Kétszázezer forintot nyertél a lottón, Elvira, most már neked is kétszázezer forintod van, nekem is kétszázezer forintom van. Most már nem szólhat semmit a hideg világ ...

— Mikor esküszünk? — kérdezte reménykedve Elvira.

— Soha — zokogott fel Jenő.

— Miért? — kérdezte némileg meglepődve Elvira.

— Mert nőtlen akarok maradni — mondta Jenő és szeméből záporként patakzottak a könnyek.

G. M.

Levél tavasz ügyben

Ahogy minap nézegettem a pesti utcákat, megálltam a Vörösmarty téri áruház előtt. Az óriási kirakatokban öles betűkkel az áll, hogy „ITT A TAVASZ". Miközben ezt betűzgettem, leheletem odafagyott az üveghez, de mégis valami jóleső meleg jár át, amikor az áruházi időjárásjelentés alatt azt is olvastam, hogy „FIGYELMES, ELŐZÉKENY KISZOLGÁLÁS".

— Mi ez? — kérdeztem magamtól, kommercia vagy meteorológia? Mert az összefüggés egészen világos: megjött a tavasz, — legalábbis a boltvezető szerint — és magával hozta, tudom is én honnan, az előzékeny kiszolgálást. Hálaistennek. Mind a kettőt kitörő lelkesedéssel üdvözlöm az egész civilizált emberiség nevében, mivel mind a kettőre igen nagy szükségünk van. A tavasz ugyan még nincs itt, de ettől függetlenül az előzékeny kiszolgálás már belopakodhatott fővárosunk boltjaiba.

Örülök, mondom, pedig nem szeretem, ha a boltosok a vevő kiszolgálását összekapcsolják az időjárással. Szerintem a figyelmes kiszolgálásnak az időjárásjelentésektől és az évszakok változásától függetlenül állandóan jelen kell lennie, akár esik, akár fúj.

Mert hogyha a belkereskedelem észjárása szerint tovább okoskodom és feltételezem, hogy a tavasz ébredése és a vevőközönség irányában tanúsított előzékenység között valamiféle összefüggés van, akkor azt is fel kell téteteleznem, hogy a barométer süllyedésével egyidejűleg a tengerszintre átszámított kereskedelmi előzékenység is esik és derűre jön a ború. Ami ebben az értelmezésben azt jelentené, hogy a figyelmesség is a fagypont alá süllyed és legokosabb, ha megvárom a kánikulát, hogy kellemes körülmények között vásárolhassam meg a síkesztyűket, amelyeket még január elején kinéztem magamnak a kirakatban.

Sz. E.

Ábrázoló geometria

PONT

A legfontosabb geometriai fogalom. Néhány példa:

— Pont ez a drága bunda kell neked?

— Pont a Mancival kell neked flörtölni?

— Nem érti, kérem? Minden jegy elkelt és pont.

VONAL

A legbecsesebb geometriai fogalom. Főleg a nők vigyáznak a vonalaikra. Ha ennek a vigyázatnak nincs eredménye, a legrégibb

HÁROMSZÖG

is felbomolhat.

KÖR

A kör oly önmagába visszatérő görbe vonal, amelynek bármely pontja egy adott ponttól, a középponttól egyenlő távolságra van. Geometriában járatlan emberek így mondják:

— A Manci igazán jó körökben forog.

A geometriában jártas emberek viszont szabatosan fogalmaznak:

— A Manci igazán jó önmagába visszatérő görbe vonalakban forog.

Amiben lényegesen több az igazság.

ELLIPSZIS

Olyan, mint a tojás, csak olcsóbb.

Olyan, mint az utolsó cigaretta

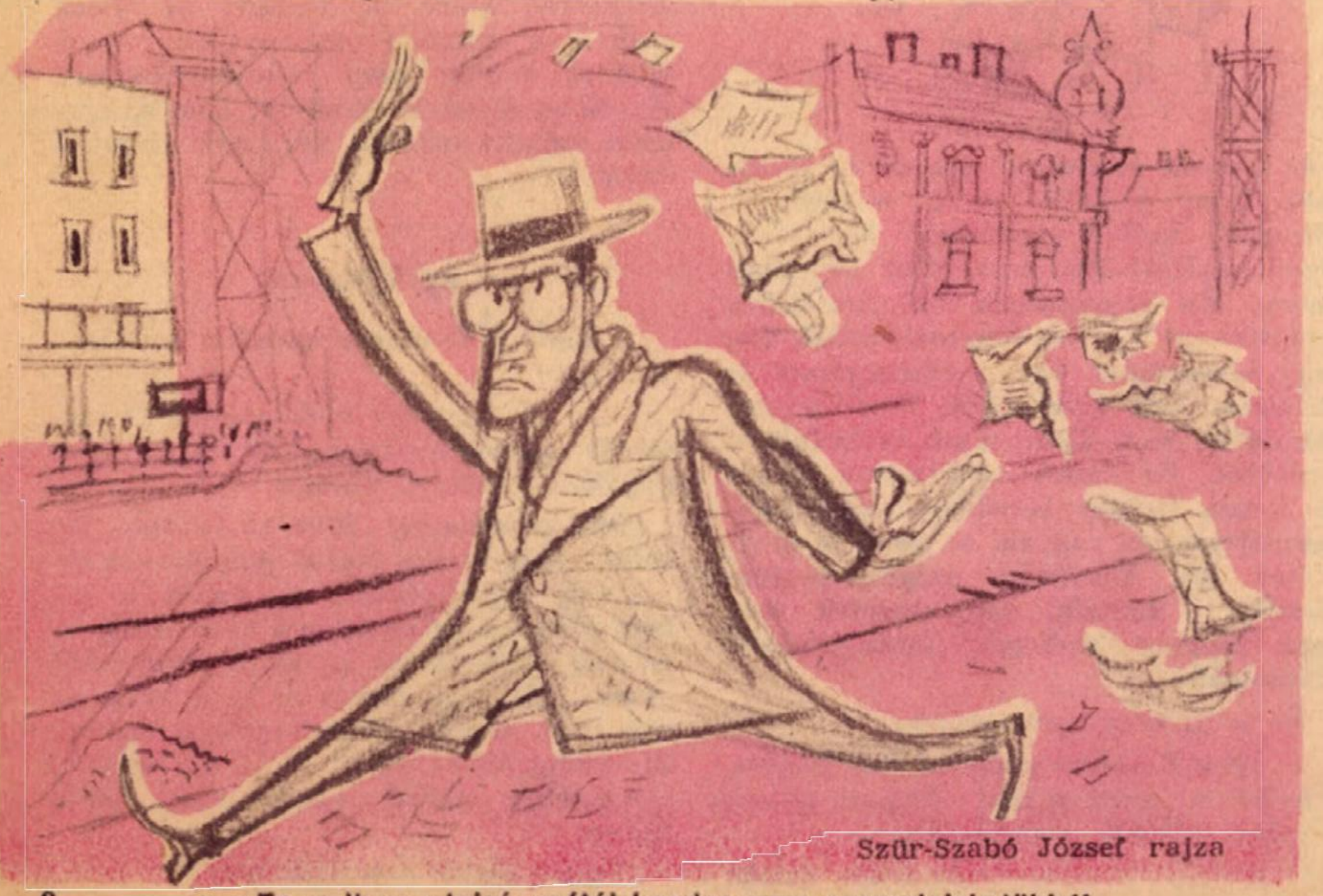

Szűr-Szabó József rajza

— Ez volt az utolsó, mától kezdve nem szemetelek többé!

A legújabb „vihar" frizura

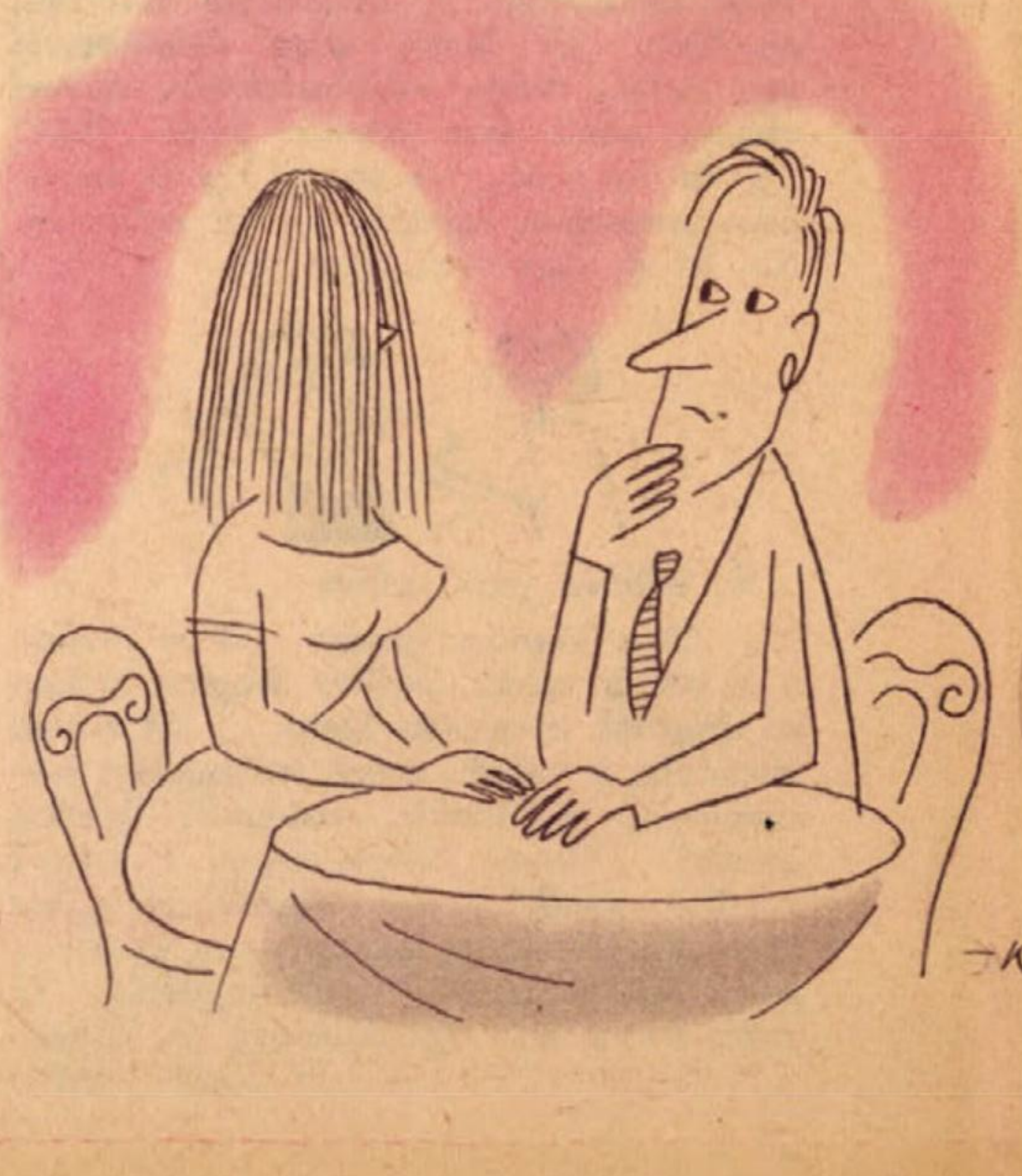

Elalvás előtt

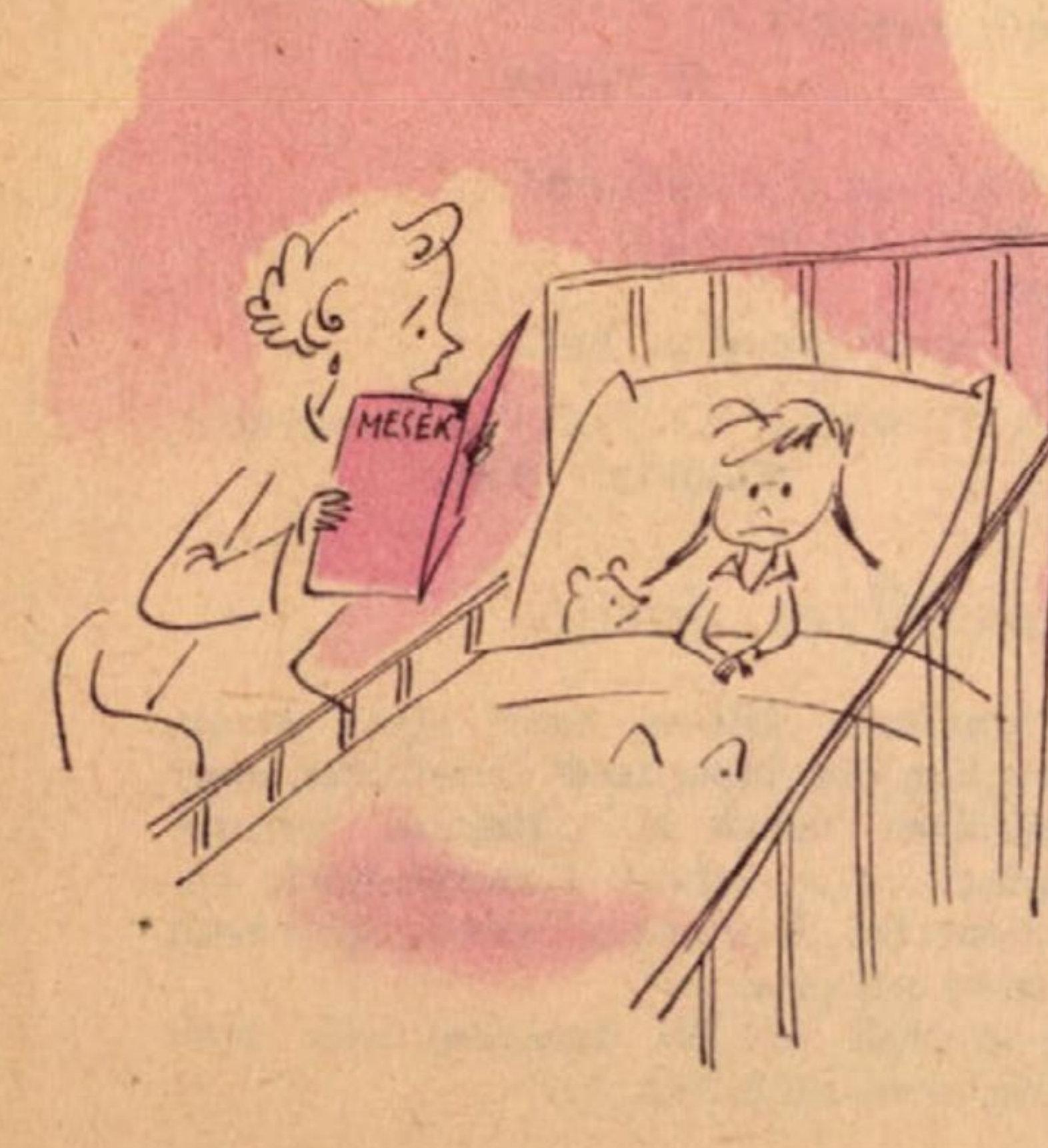

— Mindig csak gyilkosság, halál ...

Hát még mit?

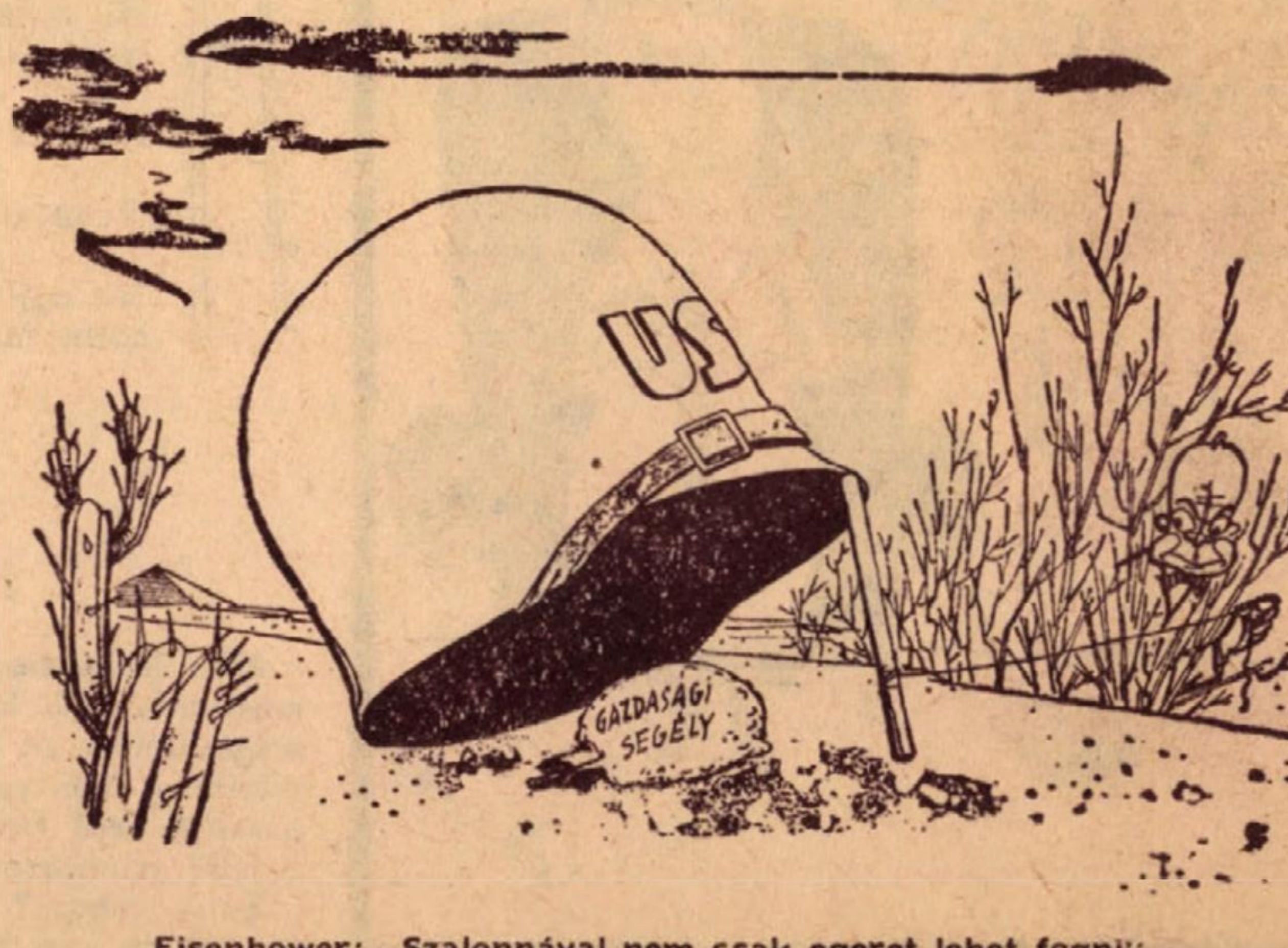

Eisenhower: „Szalonnával nem csak egeret lehet fogni"

(Arndt rajza a berlini Neues Deutschlandból.)

Átszervezés

Szegő Gizi rajza

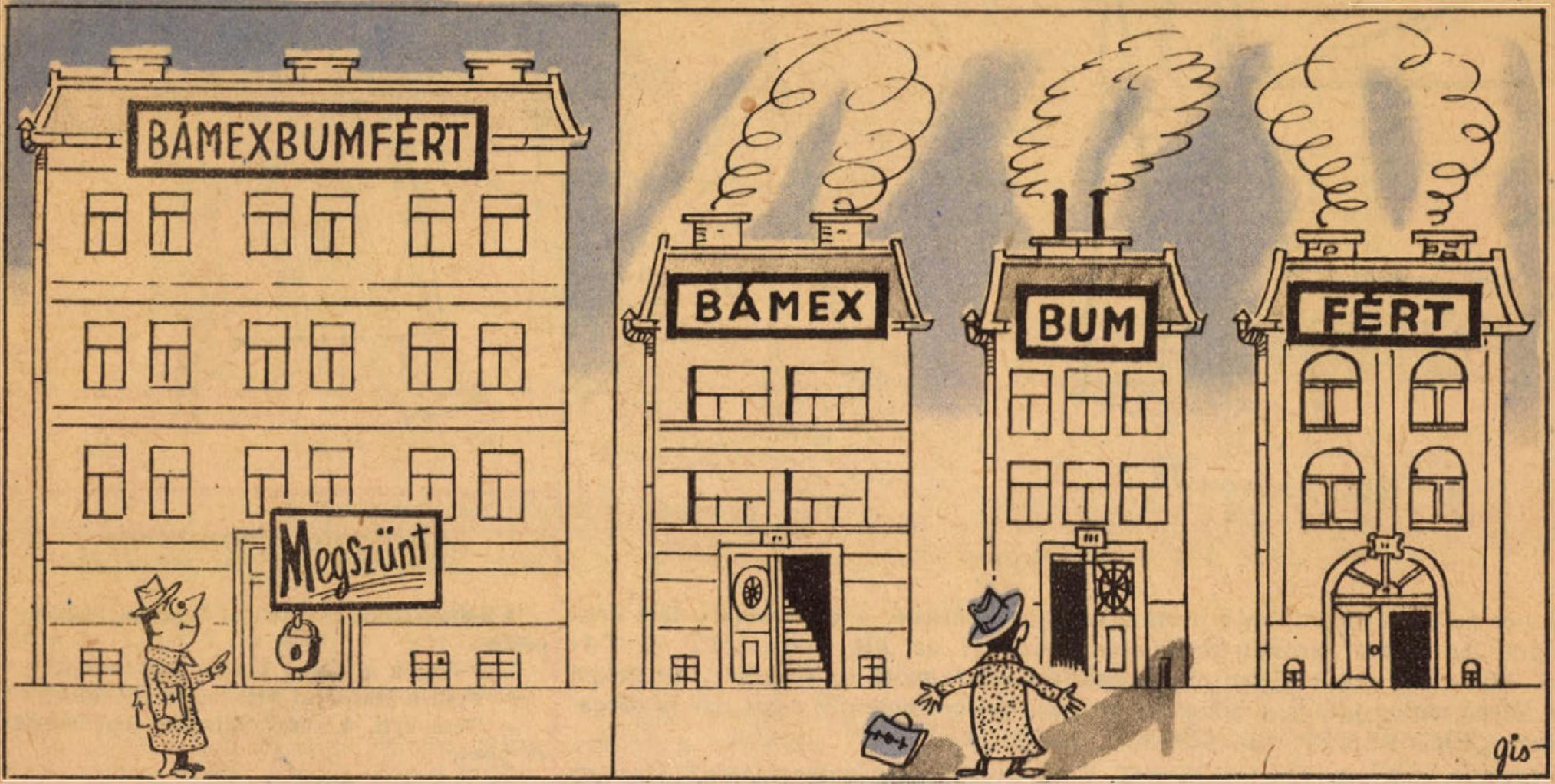
BÁMEXBUMFÉRT
Megszűnt
BÁMEX
BUM
FÉRT
gis

Pest 1957

Várnai György rajza

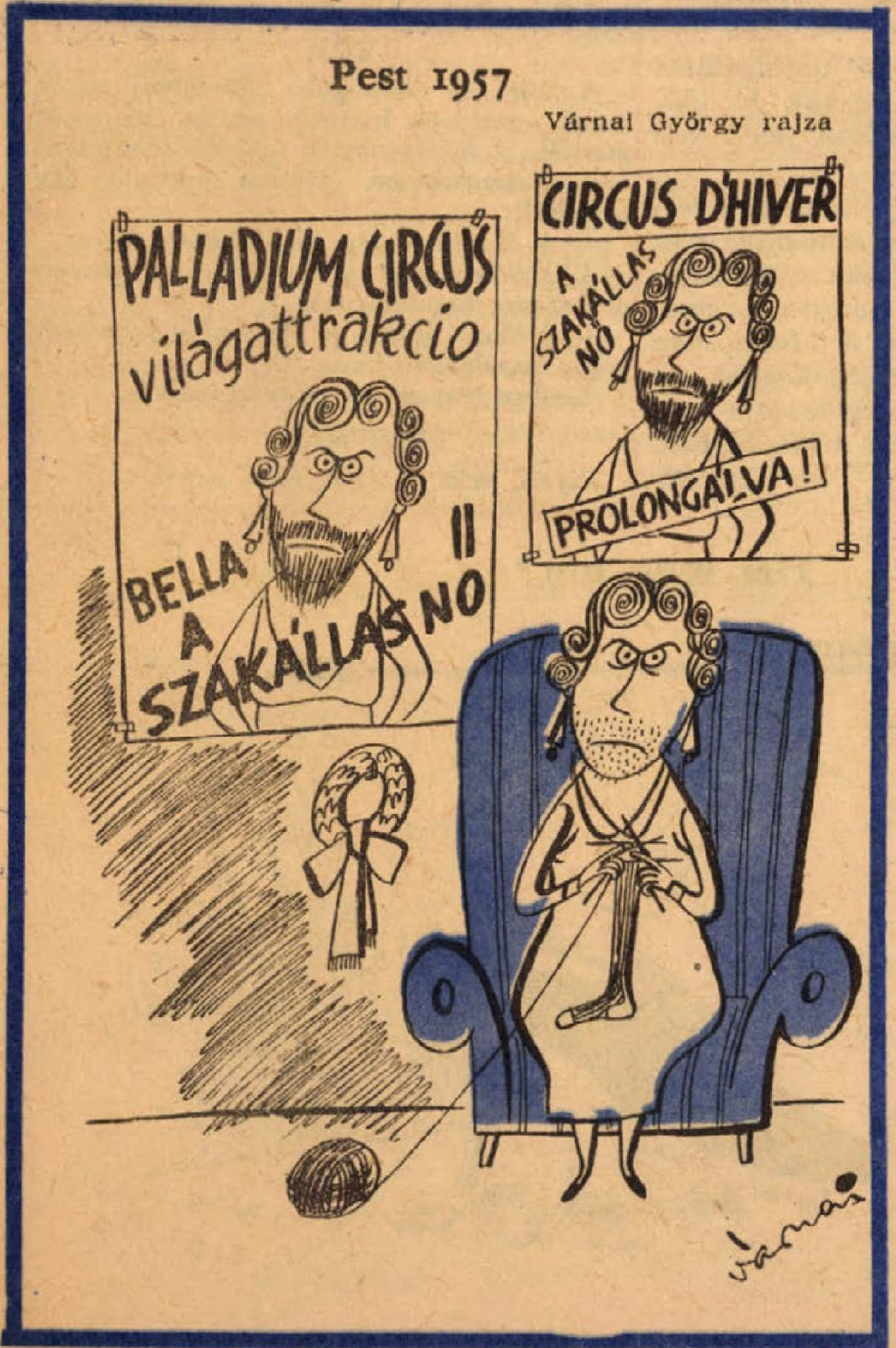
PALLADIUM CIRCUS
világattrakcio
BELLA A SZAKÁLLAS NŐ!!
CIRCUS D'HIVER
A SZAKÁLLAS NŐ
PROLONGÁLVA!
Várnai

MASSZ és CSERVINSZKIJ: A létrán egyre feljebb

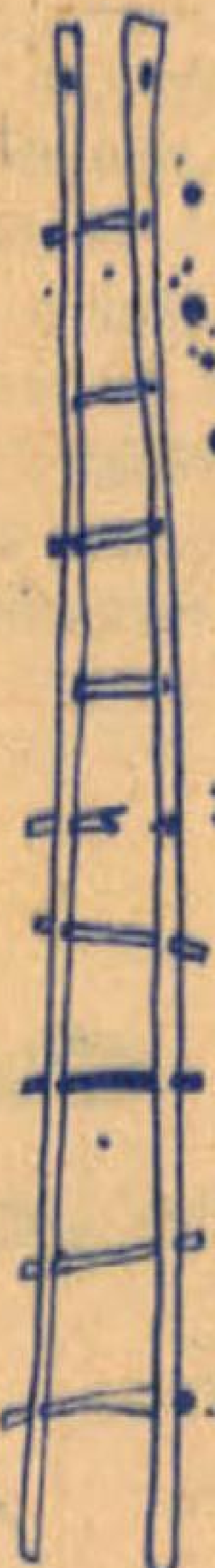

A víg kacaj szívéből harsogott
pár éve.
Ám a jókedv elfogyott,
bár néha még a könnye is kicsordult
nevettében, de kedve már kicsorbult.
Az évek múltak.
Felfelé haladt
a rangban, ám a törtetés alatt
elhalt a vígság
s míg feljebb tolongott,
nem nevetett többé,
csupán mosolygott.
És amikor pocakja gömbölyült,
az arca már mosolyra sem derült.
Ha más nevet, a torkát düh harapja,
nem illik hozzá,
nem tűri a rangja.
Nem is tud már nevetni ő
jó régen.
Nevetni?
Kész röhej az ő helyében!
Ha egy ilyen fajankót ér siker,
azon már sírni,
nem nevetni kell!

A moszkvai Krokodilból fordította
Pogonyi Antal

Egyszemélyes darab

Mint ismeretes, a „Hajnalban, délben, este" olyan darab, amelynek csak két szereplője van. Most arról értesültem, hogy megszületett az egyszemélyes darab is. „Brémai jelentés szerint — írja egyik lapunk — az ottani Kammerspiele bemutatta Fred Dengers német író „Langusten" című, egész estét betöltő színművét. Egyetlen nő játssza."

Ez is valami? Az én szereplő nélküli darabom már évek óta készen van. Csak még nem mutatták be.

(r—i.)

A vezérigazgatónál

Réber László rajza

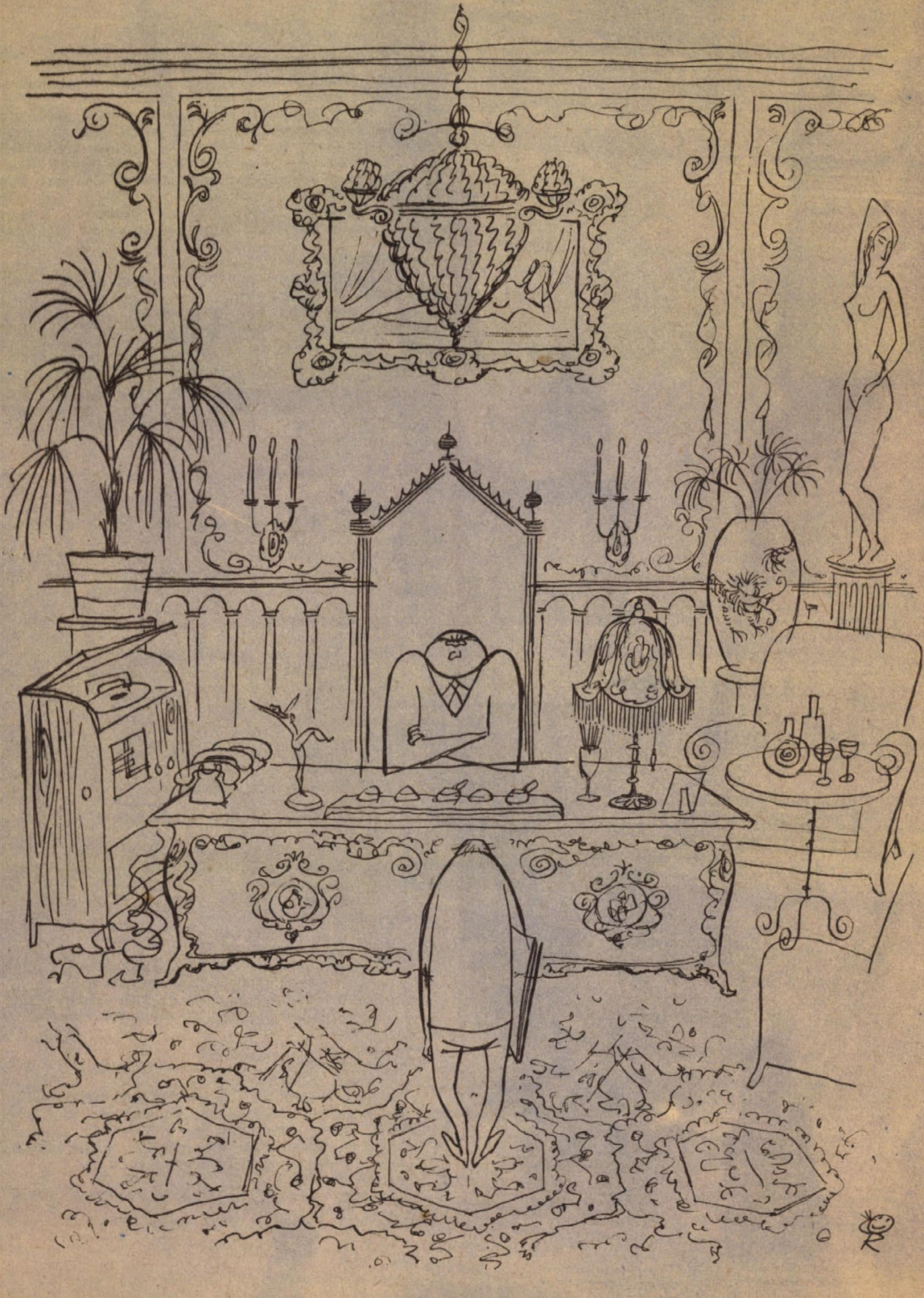

– Kovács, mikor hagyja már el ezt az alázatos hajlongást? 1957-et írunk!

Jean Effel,

a világhírű francia karikaturista budapesti kiállításának óriási sikere van.

Amikor Jean Effel a kiállítás megnyitására Budapestre érkezett, a repülőtéren a vámtiszt udvariasan feltette neki a szokásos kérdéseket. Többek között megkérdezte tőle:

— Írógépe, fényképezőgépe van?

A művész finom mosolylyal felmutatta rajzceruzáját:

— Van! Tessék . . .

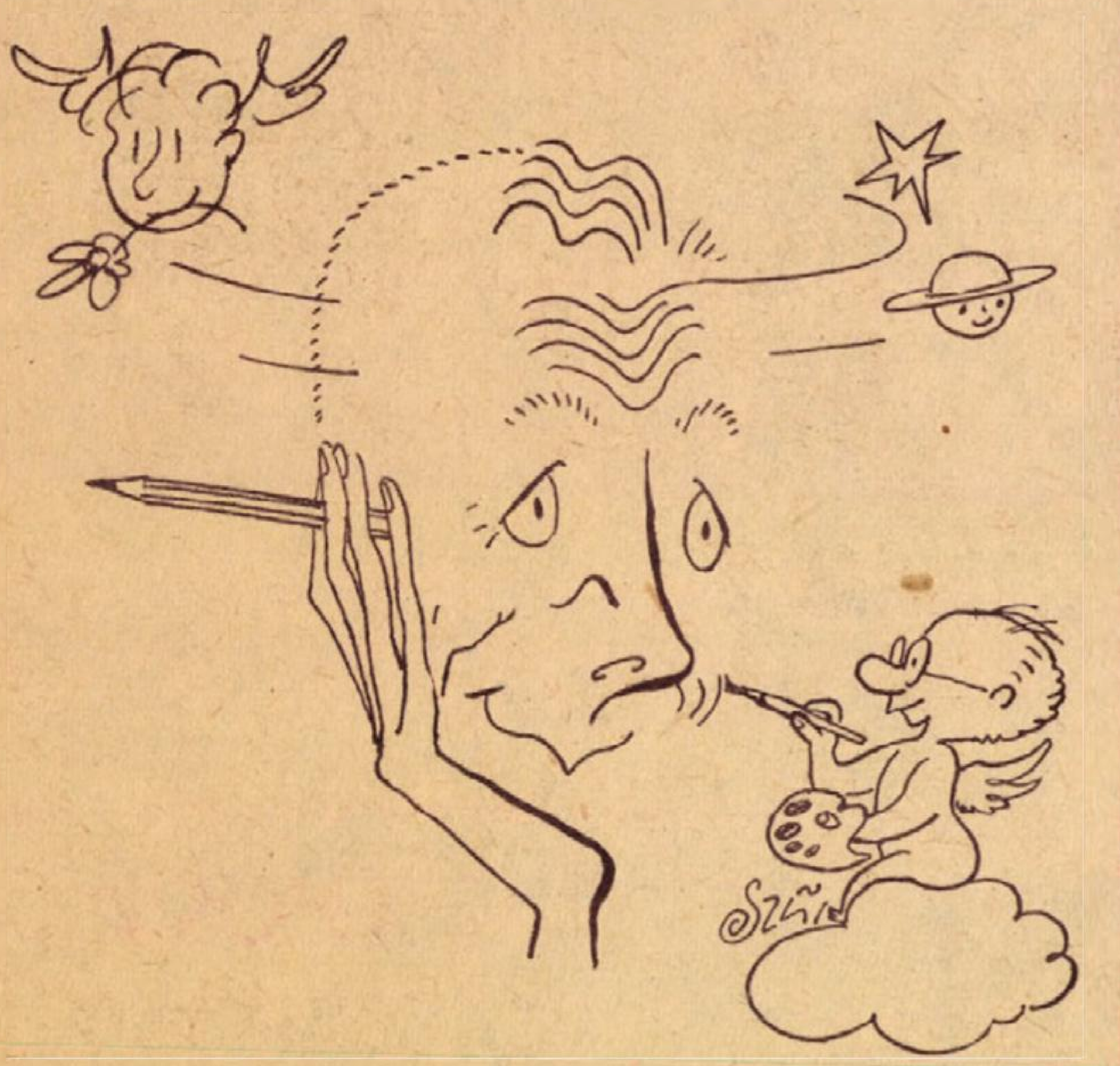

Ezt a karikatúrát Szür Szabó József, a Ludas Matyi rajzolóművésze készítette Jean Effelről. A bal felső sarokban látható kis fejet Jean Effel rajzolta hozzá ceruzával, miután Szür megmutatta neki a rajzot. Úgy látszik, ez hiányzott hozzá . . .

Az ördög billiárdozik

Jean Effel rajza.

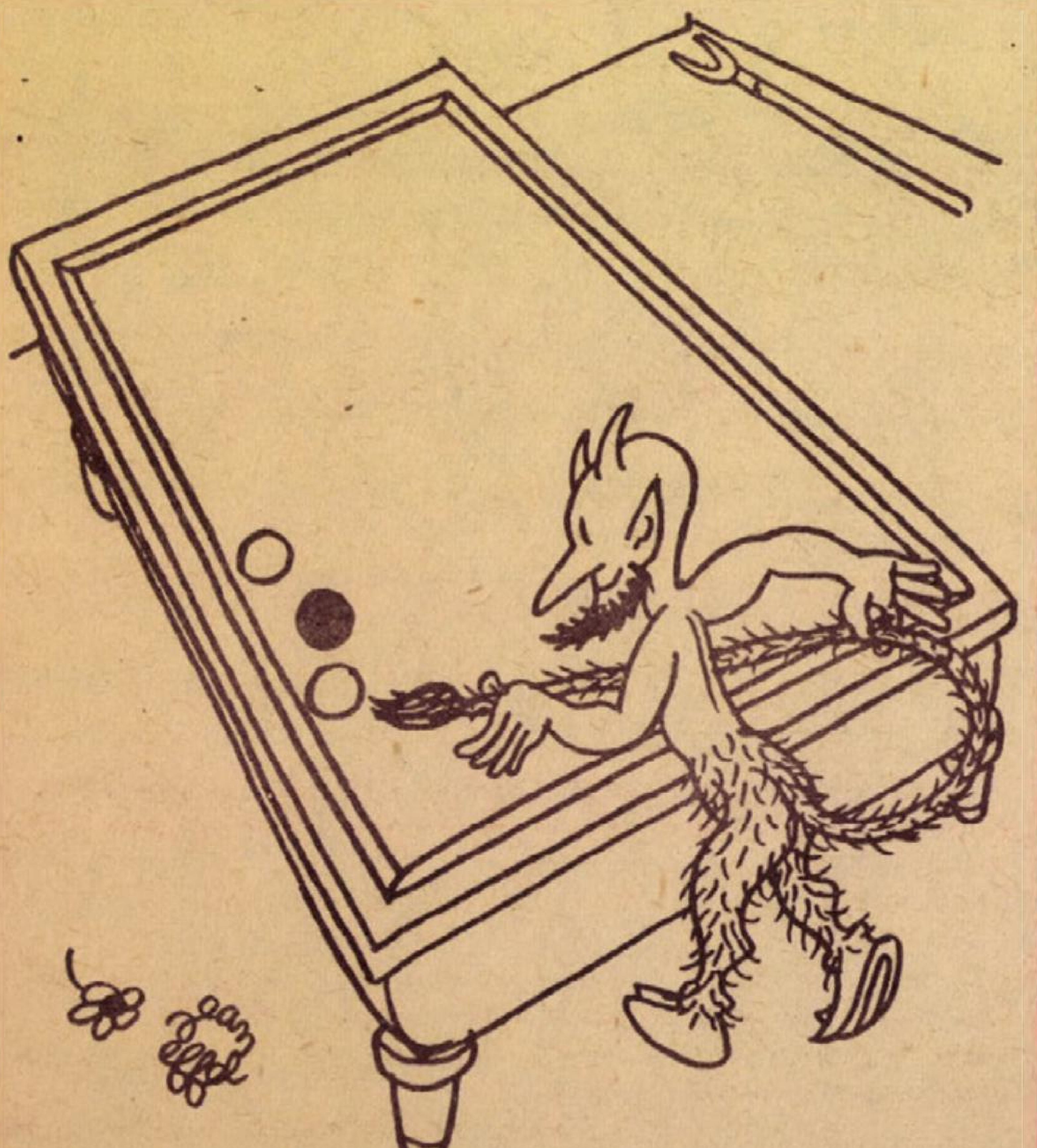

(A művész „Az ördög útjai" című könyvéből).

Emberek közelről

Elvált asszonka

(A címben nincs sajtóhiba. Elvált asszonka: így mondja a férfiak jórésze. A jórész jórésze még hunyorít is hozzá. A jórész jórészének jórésze — nem a legjobb része — udvarolni próbál neki, puszta megszokásból. Az elvált asszonka egyszobakomfortos lakásban lakik tizenegy éves kisfiával. Harminckét éves, de huszonkettőnek sem látszik, ami elég baj neki. Most változtatott állást. Egy raktárban dolgozott; onnan elment eladónak egy Állami Áruházba. A fizetése az új állásban egy pár forinttal kevesebb; de az Állami Áruházat jobban fűtik, ő pedig fázékony. Egy eszpresszóban beszélgetünk.)

— Rágyújt?

— Köszönöm, nem dohányzom. Nem akarok rossz példát mutatni a fiamnak.

— Ha nem volna fia, dohányozna?

— Nem hiszem. Nem ízlik.

— Milyen a fia?

— Goromba.

— Goromba?

— Talán nem is goromba, csak nyers egy kicsit. Azt mondja: „Ugyan, hagyj békén, anyu." Meg: „Te ezt nem érted, anyu." Meg: „Ne prédikálj folyton, unom . . ." Apja természete.

— Milyen az apja?

— Nem mondhatok rá semmi rosszat. Nem rossz ember, csak . . .

— Csak?

— Megnősült. Felesége van, meg egy szép fekete kislánya. Azt szereti.

— A fiát nem?

— Azt is. Csak nem büszke rá. A fiam szőke. Azt mondja: „Olyan kese . . ." A fekete a zsánere.

— A zsánere?

— Az tetszik neki.

— A fekete miatt váltak el?

— Nem. Avval csak később ismerkedett meg.

— Hát akkor ki miatt?

— Miattam.

— Miért?

— Érdekes ez?

— Igen.

— Rájött valamire.

— Megcsalta?

— Nem. Ő csalt meg. Hét évig.

— No és?

— Semmi. Aztán én jártam egy fiúval. Akkor elvált tőlem.

— Miért nem vált el maga a hét év alatt?

— Gondoltam, majd megváltozik. Az ember nem rúg fel egy házasságot.

— Az ember?

— Az asszony.

— Eltartotta magát?

— Dehogy. Ugyanannyit kerestem, mint ő.

— És magának eszébe se jutott, hogy elváljon tőle?

— Eszembejutott éppen. De az más. Ő férfi.

— A férfi más? Annak szabad? Ezt honnan veszi?

— Ő szokta mondani. De most már a másikat is csalja.

— Örül neki?

— Nem. Sajnálom. De azért megérdemli, tudja.

— Tudom. A kisfia hogy tanul?

— Nem a legjobban. Illetve . . . Olyan közepes. Pedig esze van neki, csak nincs aki foglalkozzon vele, meg lusta is egy kicsit. Az apjától örökölte. Holnap azonban feljön az apja. Azt mondja mindig a gyereknek: „Aztán iparkodjál . . ." De hónapszámra feléje se néz.

— Ez bosszantja?

— Dehogy. Én azt se bánnám, ha sose jönne. Tudja . . .

— Mit? Goromba?

— Dehogy. Túlkedves. Miért nem hagy most már békében?

(Ezen gondolkodik egy darabig, töprengve néz a levegőbe. Megyünk kifelé az eszpresszóból. A férfiak nézik. Elvált asszonka.)

Alkalmi vétel

1.

A feleségemmel üldögéltem a kávéházban, amikor megjelent Kincsurákné és a nyakamba borult.

— Ki ez a bestia? — susogta nőm a fülembe, ugyanakkor legelragadóbb mosolyával Kincsuráknéhoz fordult:

— Foglalj helyet, drágám!

Villámgyorsan átcsoportosította a retikült, szatyrot, aktatáskát, kenyeret és néhány más apróságot egy másik székre és hellyel kínálta Kincsuráknét.

A vendég lelkesen gratulált nekem, magam sem tudom, miért, majd egy kis úgynevezett kényelmetlen szünet állt be a diskurzusban. Erre a feleségem kedvesen megkérdezte Kincsuráknét:

— És te mit csinálsz mostanában?

Itt kezdődött a baj. De amint a kortársak általában nem jönnek tudatára történelmi pillanatoknak, éppen úgy még én sem gyanítottam semmit.

— Mikor hogy — válaszolta Kincsurákné, mert szerette magát szabatosan kifejezni. — Most például ezt a takarót adom el.

— Jaj, mutasd, a férjemmel együtt tűvé teszem a várost egy takaróért.

Fogalmam sem volt róla, hogy takarót keresek a városban, de ha a feleségem állítja, akkor bizonyára így van.

Kincsurákné kibontotta a takarót, a két asszony két percre visszavonult az ablakhoz, ahonnan a feleségem már takaróval a hóna alatt tért vissza. Kincsurákné bájosan integetett nekem és távozott.

— Megvettem, — szólt a feleségem. — Háromszáz forint. Legalább kétszer annyit ér.

— Honnan volt pénzed?

— Nem volt. Majd kiveszem a takarékbetétet. Holnap egy órakor itt találkozunk Kincsuráknéval, hogy átadjam a pénzt.

2

Másnap délután, amikor hazatértem a munkámból, legelső szavam volt:

— Kifizetted Kincsuráknét?

— Képzeld, nem volt a kávéházban.

— Mikorra mentél oda?

— Ahogy megbeszéltük, fél háromra.

— Hiszen egy órára beszéltétek meg!

— Ha az ember késik pár percet, nem kell mindjárt elrohanni!

— Tudod a címét? Hogy fogod neki elküldeni? Nem akarom, hogy csalóknak tartson bennünket!

Nyomozást indítottunk Kincsurákné után. A telefonkönyvben akadt egy pár Kincsurák, de valamennyi dühösen letette a kagylót amikor a háromszáz forintos takaróról kezdtem beszélni.

Kínomban eszembe jutott, hogy nyolc évvel ezelőtt együtt voltunk Kincsuráknéval a Külső-Ferencvárosi Bélyeggyűjtők Egyesületében. Onnan van az ismeretség. Ott biztosan tudják a címét.

Az egyesületben megtalálták a kartotékját, de kiderült, hogy már hét éve kimaradt. Utolsó címe: Újpest, az Árpád út végén. Elkéredzkedtem az irodából, a körúton elejtettem egy taxit és kirobogtam Újpestre. Ha pénzbe is kerül, az embert ne nézzék csalónak. A házmesternére várnom kellett, mert kiment a piacra vásárolni. Amikor megérkezett, közölte velem, hogy Kincsurákné amikor botrányok között elvált a férjétől, elköltözött innen, Budára, a Kelenhegyi út 102/bébe. Taxival háromnegyed óra alatt odaértünk. A megadott házszámon, egy üres telken biztató építkezés folyt. A házat tavaly lebontották. Szaladgáltam jobbra-balra, eltaxiztam a takaró egyharmadát.

Másnap elhatároztam, hogy a rendőrséghez fordulok. De erre nem volt szükség. Kincsurákné véletlenül megtudta a munkahelyemet és beállított a hivatalomba.

Boldogan fizettem ki a háromszáz forintot és délután sugárzó arccal állítottam be odahaza. De b. nőm nem engedett szóhoz jutni.

— Na, milyen nejed van? — kérdezte.

3

Erre rendszerint valamilyen hőstett leírása következik. (Kimosta a pulóveremet, kapott két nyeszlett citromot stb.)

Várakozón néztem rá, ő pedig büszkén közölte:

— Kinyomoztam a Kincsurákné férjét és odaadtam neki a pénzt.

(Sz. I.)

Tavaszi hangok

Várnai György rajza

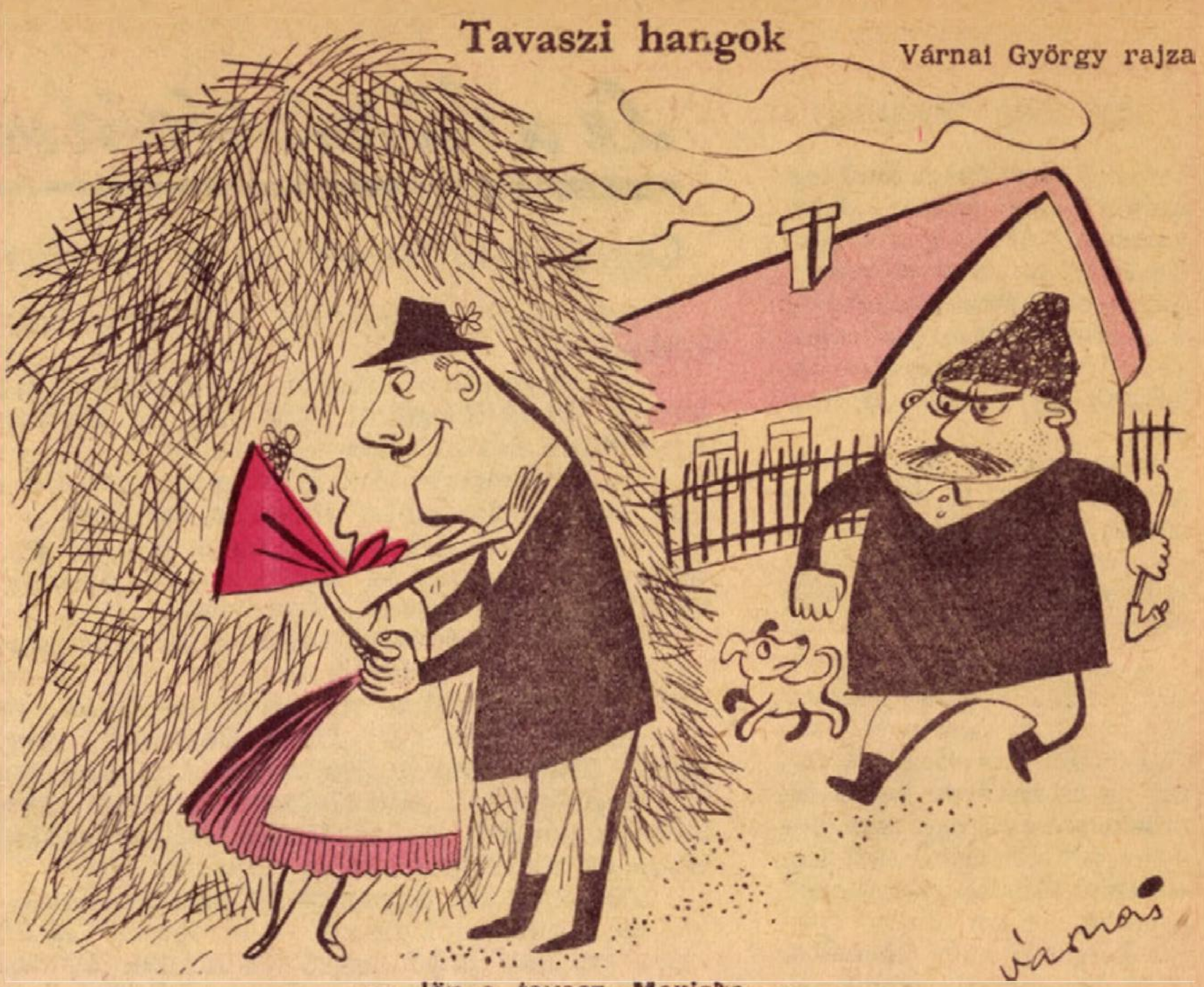

— Jön a tavasz, Mariska...
— Igen, de az édesapám is jön!

A ravasz üzletvezető

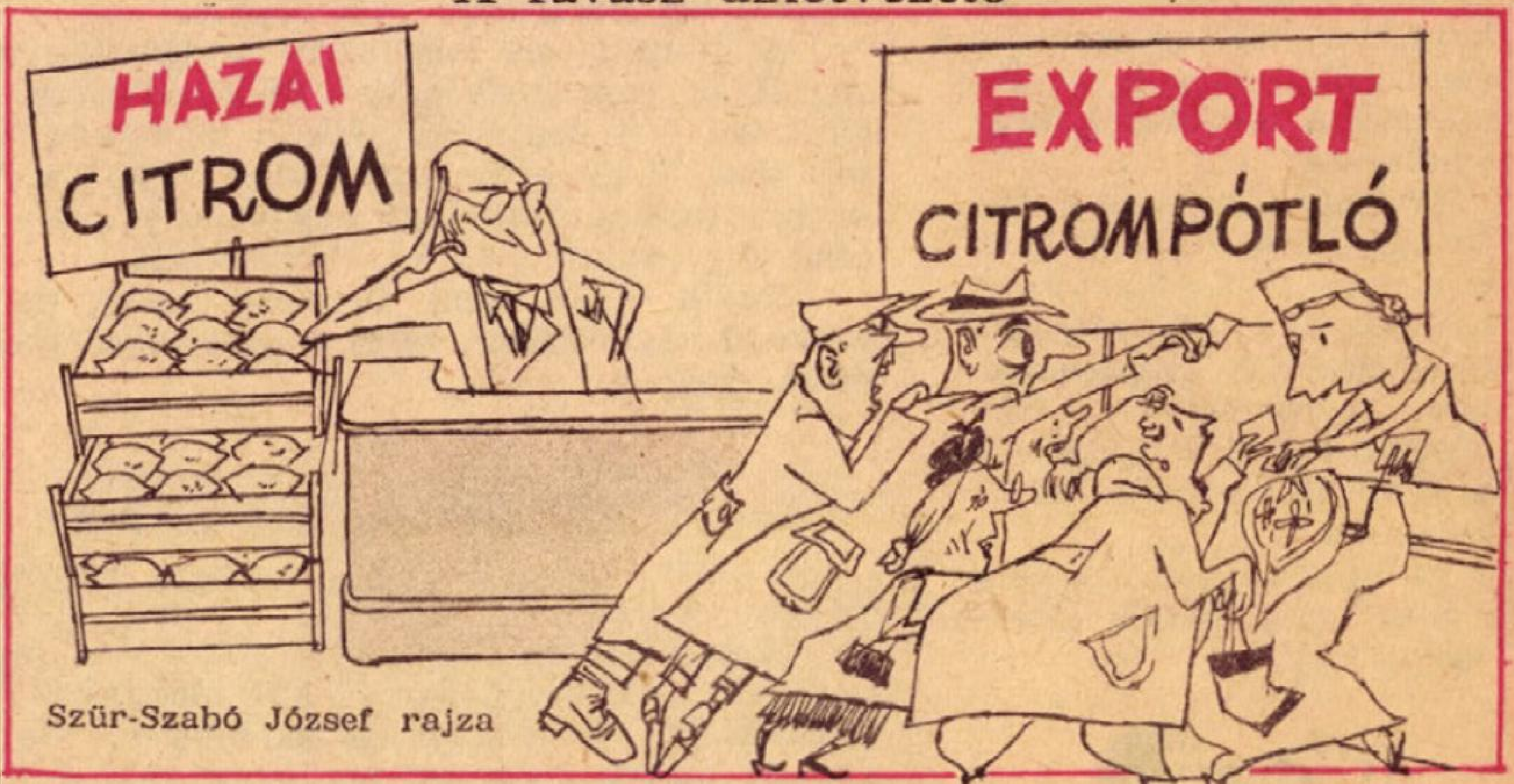

Szür-Szabó József rajza

Náthajárvány idején

Schwott Lajos rajza

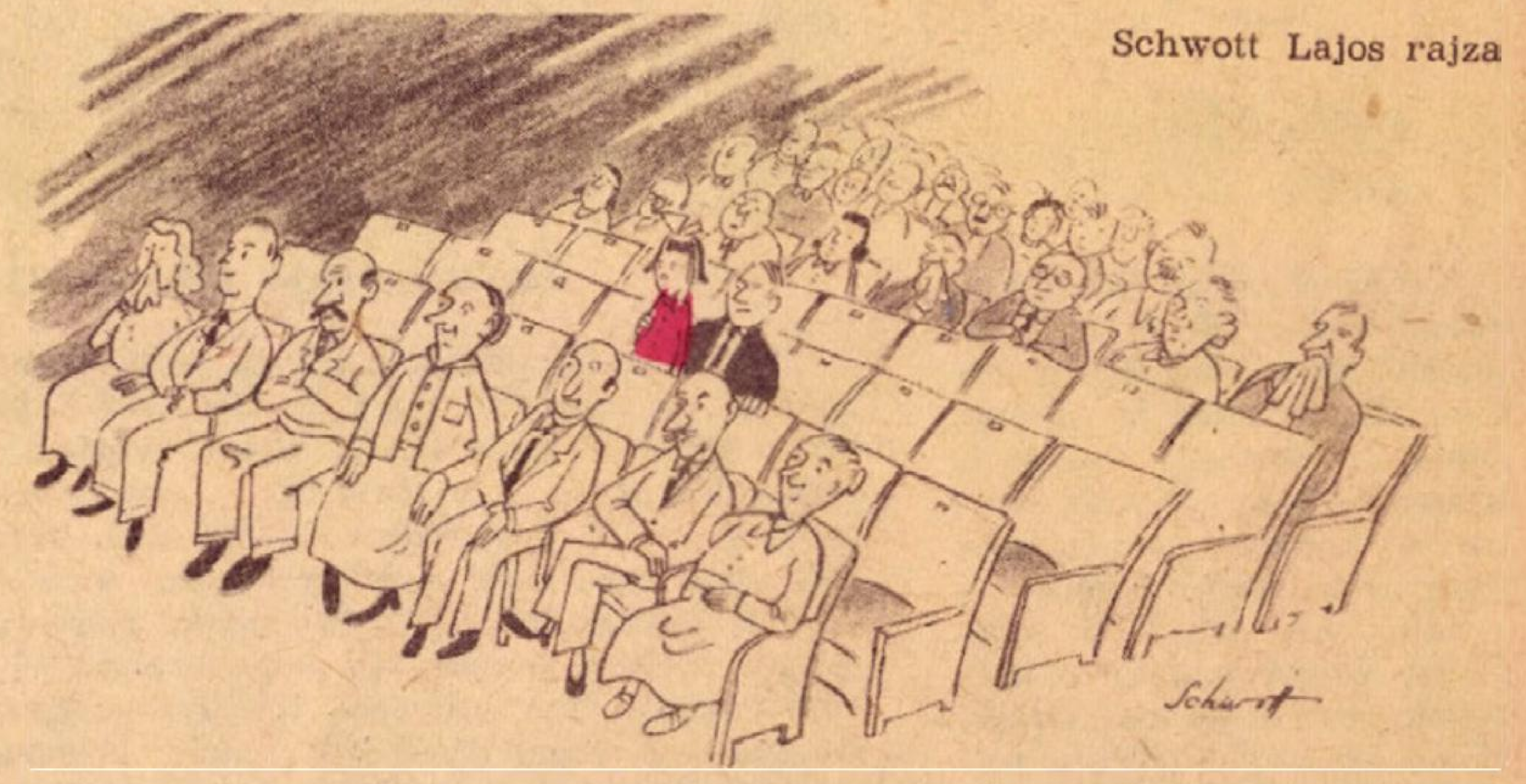

Kicsit sokba került a papának, de legalább nem tudnak a kislányra tüsszenteni...

Le a bürokráciával!

Az még semmi,

kedves Ludas Matyi, amit legutóbbi számukban „Színvakokra nem gondoltak" címmel a nyomtatványdzsungelről írtak. Nézzék meg a „Leltárfelvételi lap" elnevezésű nyomtatványt! — telefonált egy főkönyvelő olvasónk.

Megnéztük... Egy 21 centiméter széles, 15 centiméter magas kis papírlapon 97 rovat van. Ilyenek: költséghely, költségviselő, a normalizált hiány százaléka stb., stb.

A nyomtatványból 1956-ban 8 millió 400 000 példány fogyott el, de a szakértők szerint 30 millió is elfogyott volna, ha használható lenne. Az érdekeltek azonban csak 3—4 rovatot töltenek ki, azt sem a megfelelő bolha „nagyságú" rovatba, hanem rendes írással, keresztbe vagy hosszába. A 15 centiméteres magas papíron levő 97 rovatba ugyanis fizikai képtelenség írni. De nem is kell, mert a vállalati főkönyvelőknek szinte kivétel nélkül az volt a véleményük a rovatokról, hogy feleslegesek.

Ezt megállapította a Nyomtatványellátó Vállalat vezetője is, aki 1945 szeptemberében kérte a Szabványügyi Hivatalt, hogy szabványosítsa, egyszerüsítse a leltárfelvételi íveket és húzzon ki a 97 rovat közül 93—94 feleslegeset.

Azóta is minden maradt a régiben: még mindig „szabványosítják".

Van liftünk, vagy nincs?

Két évvel ezelőtt kezdték el házunkban a lift építését. A felvonó már 1956 őszén készen állt, jelenleg is „üzemképes", azonban mégsem használhatjuk, mert az elektromos művek még nem szerelte fel az árammérőórát.

Tehát van liftünk, de mégsincs. Drága pénzen felépítették, de nem használhatjuk. Mikor fog megkönyörülni rajtunk az elektromos művek? Mikor használhatjuk végre felvonónkat?

Gerencsér József
kohómérnök
és a II., Attila u. 99. sz. lakói

Cégtábla-túltengés — és az ellenkezője

Ismerőssel találkoztam a Nyugati előtt. Kezében bőrönd volt.

— Debrecenbe utazom a Belkereskedelmi Minisztérium Idegenforgalmi Szálloda és Étterem Vállalat Aranybika Szállodájába — közölte.

— Megbolondultál? Miért nem mondod egyszerűen úgy, hogy Debrecenbe utazol, a Bikába?

— Mert most hosszabb neve van. Az én vállalatom tegnap kapta meg az Aranybika körlevelét, amelyben közölték az új, hosszú cégszöveget.

Ebből a körlevélből arra lehet következtetni, hogy eddigi címüket rövidnek találták. Még jó, hogy a posta akkor is kézbesíti a szobarendelő-levelet, vagy táviratot, ha azt írják rá: „Bika, Debrecen", vagy „Aranybika". Talán még a „Debrecen"-t se kell kiírni.

A debreceni „cím-elefantiázis" nem egyedülálló. Itt vannak például a sütőüzemek. Milyen sokatmondó, hatásos és rövid lenne ez a cégtábla: Pék!

De nem! Ez egyszerű és érthető lenne. Dolgozzon többet a címfestő! Tehát ezt olvassuk: „A Fővárosi Tanács kerületi Sütőipari Vállalatának Mintaüzlete."

Van még hosszabb cím is. Például ez: „Kohó- és Gépipari Anyagellátó és Értékesítő Vállalat Gördülőcsapágy Kereskedelmi Elosztó." Rövidebben és helyesebben így hangzana: „Csapágyak."

A három- és négysoros tengerikígyó hosszúságú cégtáblák szomszédságában felfedezhetjük a másik végletet is, — a cégjelzés nélküli üzleteket. Mert ilyen is sok van. Vagy nincs egyáltalán cégtábla, vagy a kirakatban található névjegy nagyságú jelzés, — rendszerint csak a cégtulajdonos vezetéknevével.

Egyik véglet sem jó. Festessenek normális, rövid szövegű cégtáblákat, mert a vevő szeretné tudni, hogy hová megy be.

(—sti)

Hegyi Gyula címére

ORSZÁGOS SPORT HIVATAL

Sakkozóink a múlt évben végleg megnyerték a magyar—lengyel—csehszlovák körmérkőzést. Főiskolai csapatunk a világbajnokságon második lett a szovjet csapat mögött. Válogatott csapatunk a sakk-olimpián második-harmadik lett a Szovjetunió mögött. Három nemzetközi versenyt magyar sakkozó nyert. Szabó harmadik a világbajnokjelöltek versenyén. Ezzel szemben a magyar sakkbajnokságot egyetlen füstös teremben, ülőhelyek nélkül rendezik meg. Mit szól Ön ehhez?

Ludas Matyi

Az alkohol vámszedői

Aki rumot, pálinkát kér és még nincs „jókedvű" állapotban, az megnézi, hogy az ital eléri-e pohár mércevonalát, viszont ha már valaki sokat ivott, akkor nem is nézi, mennyit kapott. Így történik a „szalonspiccesek" megvámolása. De ez kockázatos vállalkozás, mert törvény írja elő, hogy csak hitelesített pohárban szabad italt mérni.

A kecskeméti V. V. 31. számú italboltjában ezért furfangos ötlettel lecsiszolták a poharakat, egészen a hitelesítési vonalig. Ezt művészi tökéllyel végezték, akármelyik üvegcsiszoló megirigyelhette volna. Mércevonalról is gondoskodtak azonban, nehogy hamar leleplezzék a csalást: egy centivel lejjeb azt is beköszörülték a pohárba. A vendég, amikor kevésnek találta a féldecit, arra gondolt, hogy még nem is ivott és nyilván rossz a szemmértéke. Mégis hónapokig mindenki belenyugodott ebbe és csak a Kereskedelmi Felügyelőség vizsgálata állapította meg a visszaélést. Az ellenőrök kiszámították, hogy literenként körülbelül 16 forintot loptak ki a vendégek zsebéből. Ez napi átlagos 20 literes fogyasztásnál havi 10.000 forint.

Ezen az összegen az italbolt vámszedői szesztestvériesen megosztoztak.

Nem rossz üzlet? Mégis rossz: leleplezték őket...

(papp)

3 kérdés, 3 felelet

Olvasóink friss autóbuszpanaszai ügyében felkerestük a Fővárosi Autóbuszüzem forgalmi osztályának vezetőjét és megkérdeztük:

1. Miért piszkosak az autóbuszok?

Válasz: Mert kevés a takarítónő.

Véleményünk: Több takarítónőt kell alkalmazni.

2. Számtáblák és menetiránytáblák gyakran hiányoznak az autóbuszokról. Alig van kocsi, ahol a hátsó és oldalsó tartókban lenne menetirányt jelző tábla.

Válasz: Igen, ez előfordulhat, de egyelőre még nem jutottunk oda, hogy ilyen apró hibákkal bíbelődjünk.

Véleményünk: Az utas szempontjából ezek nem apró hibák. Érdemes lenne „bíbelődni" az üggyel.

3. Rosszul záródnak az ajtók, menet közben nyitva maradnak, vagy félig csukódnak be.

Válasz: Ez így van, de ennek a közönség az oka, tolakodnak és rongálják az ajtót.

Véleményünk: Ez igaz. A közönség lehetne fegyelmezettebb, de az ajtókat meg kell javítani!

Úgy gondoljuk, hogy mind a három kérdésre kielégítőbb feleletet lehetett volna adni.

És főleg intézkedni!

Mikor gyógyul meg a margitszigeti gyógyfürdő?

Találkoztam a logika professzorával és megkérdeztem tőle:

— Ha egy romossá vált fürdőre nagy szükség van és ez a fürdő idegenforgalmi látványosság, ingyen jut magas hőfokú gyógyvízhez, úgyszólván tartozéka egy gyönyörű szállodának és már tizenkét éve nincs üzemben, akkor érdemes-e tatarozni?

— Logikus, hogy ujjá kell épiteni. Előbb persze szükség volna a tatarozási tervekre.

— Azok 350 000 forint költséggel már a mult évben elkészültek. Az újjáépítés egyébként hétmillió forintba kerülne, ezért ebben az évben sem fognak hozzá.

— Kár... Mert nem hiába vagyok a logika professzora, kitaláltam, hogy a margitszigeti gyógyfürdőről van szó. Annak üzemeltetése pedig megéri a hétmilliót. Logikus...

A József-körúti motorbörzén

Szür-Szabó József rajza

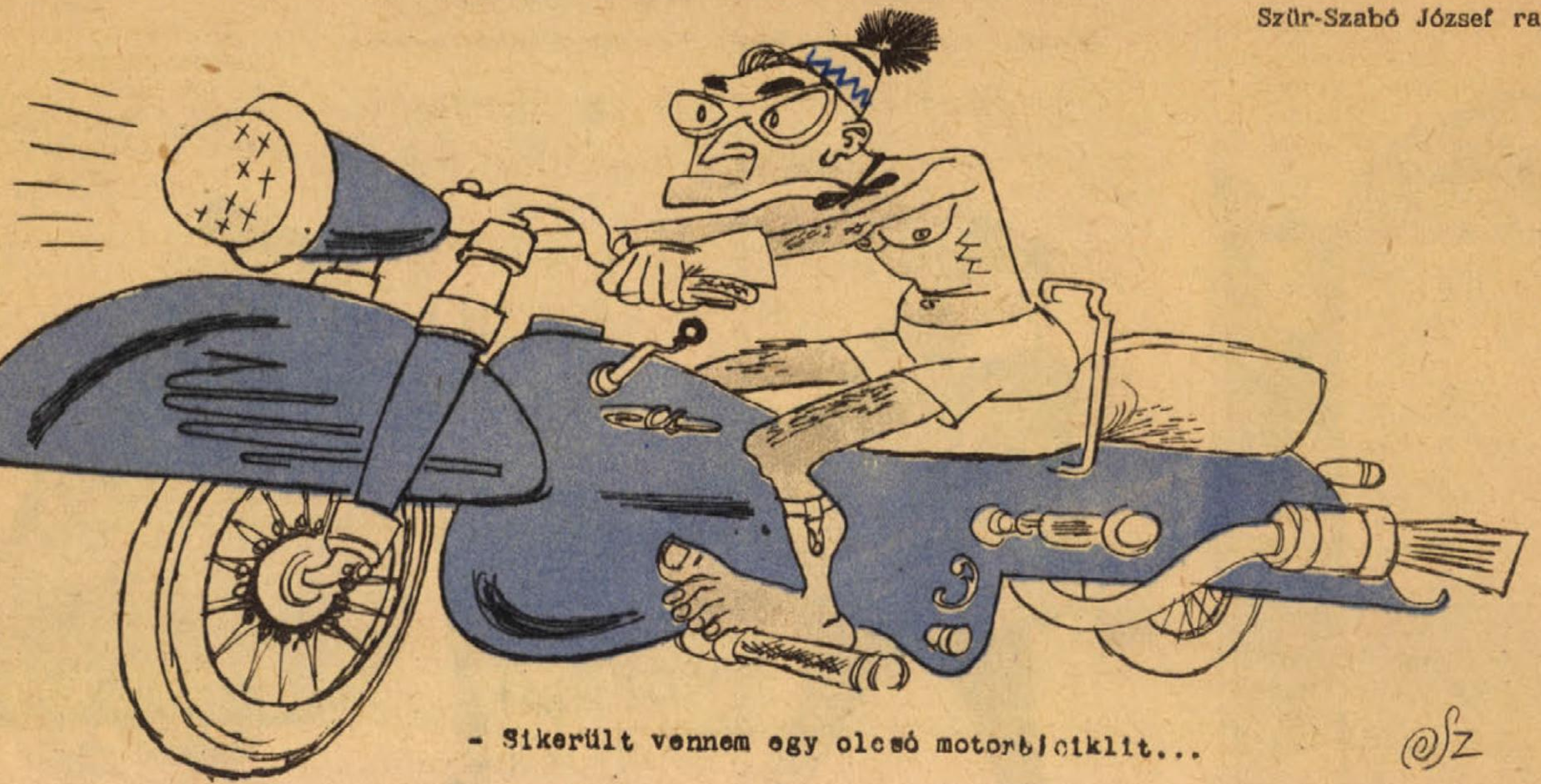

– Sikerült vennem egy olcsó motorbiciklit...

Külföldi szemle

Negyedmillió nadrág története

Robert Tripp Ross, az Egyesült Államok hadügyi államtitkára lemondott állásáról. Egy vizsgálat kiderítette, hogy az államtitkár úr attól a konfekciós-cégtől rendelt a hadsereg részére 249 000 katonanadrágot, amelynek a felesége az elnöke. A szállításnál nem találtak hibát és így a bizottság határozata így szólt:

— Az államtitkár nem követett el bűncselekményt, de annál nagyobb fokú illetlenséget.

Most, hogy lemondott, bizonyára lesz ideje egy illemkönyvet tanulmányozni.

Kevés a férfi Amerikában

Hárommillió amerikai nő marad pártában, mivel ennyivel több a nők száma, mint a férfiaké. Külön súlyosbítja a dolgot, hogy sok fiatal amerikai katona külföldön szolgál, és igen gyakran ott nősül. Amerikai nőegyletek most indítványt dolgoztak ki, hogy emeljék a bevándorlási kvótát, de — csak férfiak számára. Nőknek legyen tilos a bemenet Amerikába.

Képzeljék el egy amerikai nő helyzetét. Van minden: televízió, cinemascope, hűtőszekrény, felhőkarcoló, préri, rock and roll, hidrogénbomba és base ball. Csak férj nincs!

A tökéletes feleség

A „Daily Mirror" tudósításából kibontakozik az eszményi feleség képe. Egy Gordon Kennedy nevű fiatal férj Margaret nevű 25 éves felesége megszökött hazulról. A férj megtörten hangoztatta, hogy főleg azért sajnálja a dolgot, mert Margaret tökéletes feleség volt. Véleményét a szökés körülményei is alátámasztották. A hölgy szökés előtt gondosan kitakarított, elmosogatott, megfőzte az ebédet, kikészítette a házbért, s néhány sort írt a férjének, hogy ne aggódjék miatta, megszökött Roy Scottal, s jól van.

Ha az ember elgondolja, hány hanyag, lompos feleség van, örül a szíve, ha ilyesmiről is hall.

A költő és a telefon

Egy versébe száz álmot belefon
S élete olyan, mint a telefon.

Ez az, mi keserűvé alakít:
Mással beszél, ha ő hív valakit.

Öröm néki a könnyed fecsegés
S a válasz mindig rideg recsegés.

Egyszer hívja az igazi, az édes
És pár év múlva kiderül, hogy téves.

MIKLÓS DEÁK

Szervusz!

Hegedűs István rajza

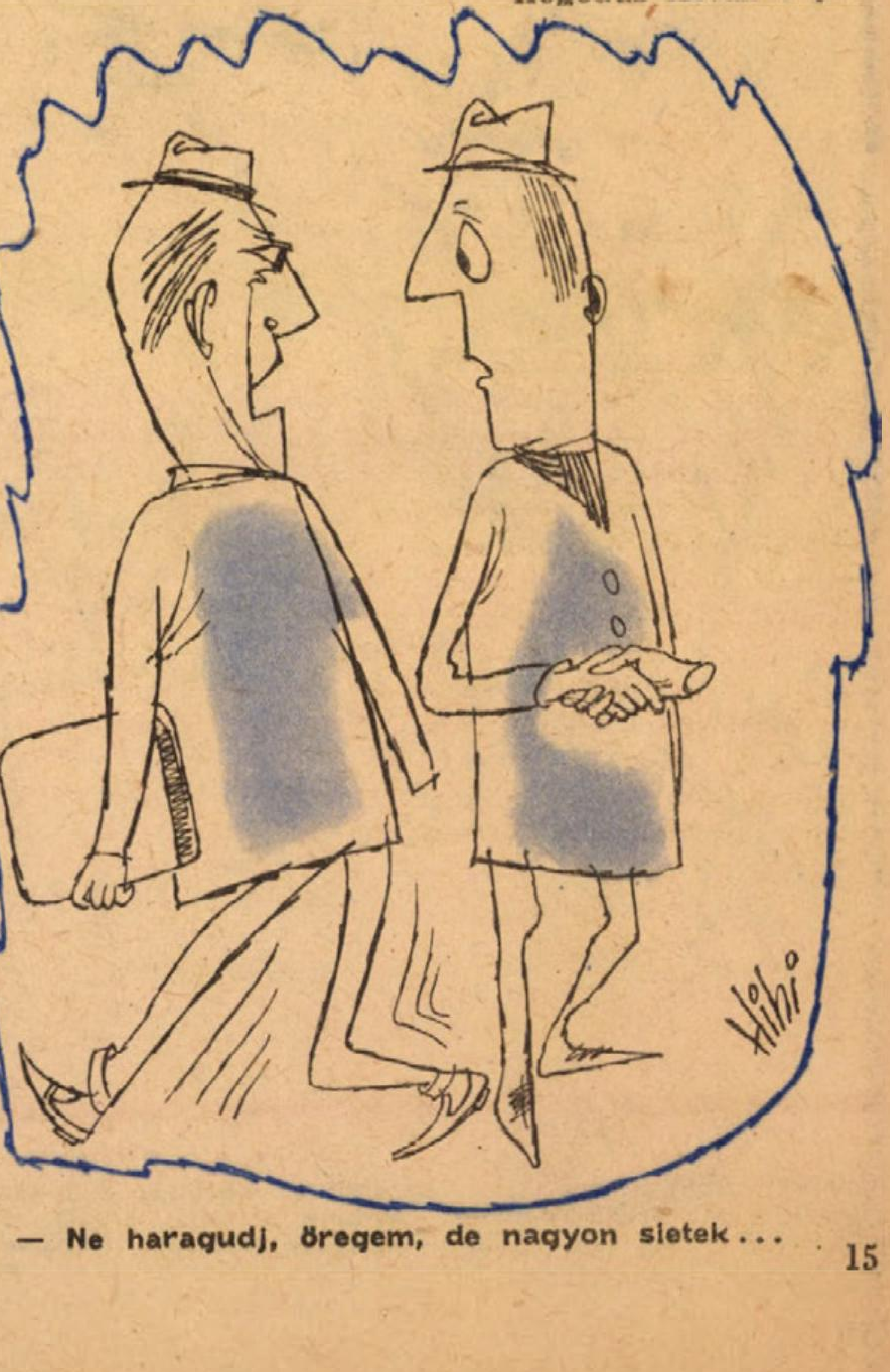

— Ne haragudj, öregem, de nagyon sietek...

A francia kormány első algériai győzelme

Szegő Gizi rajza

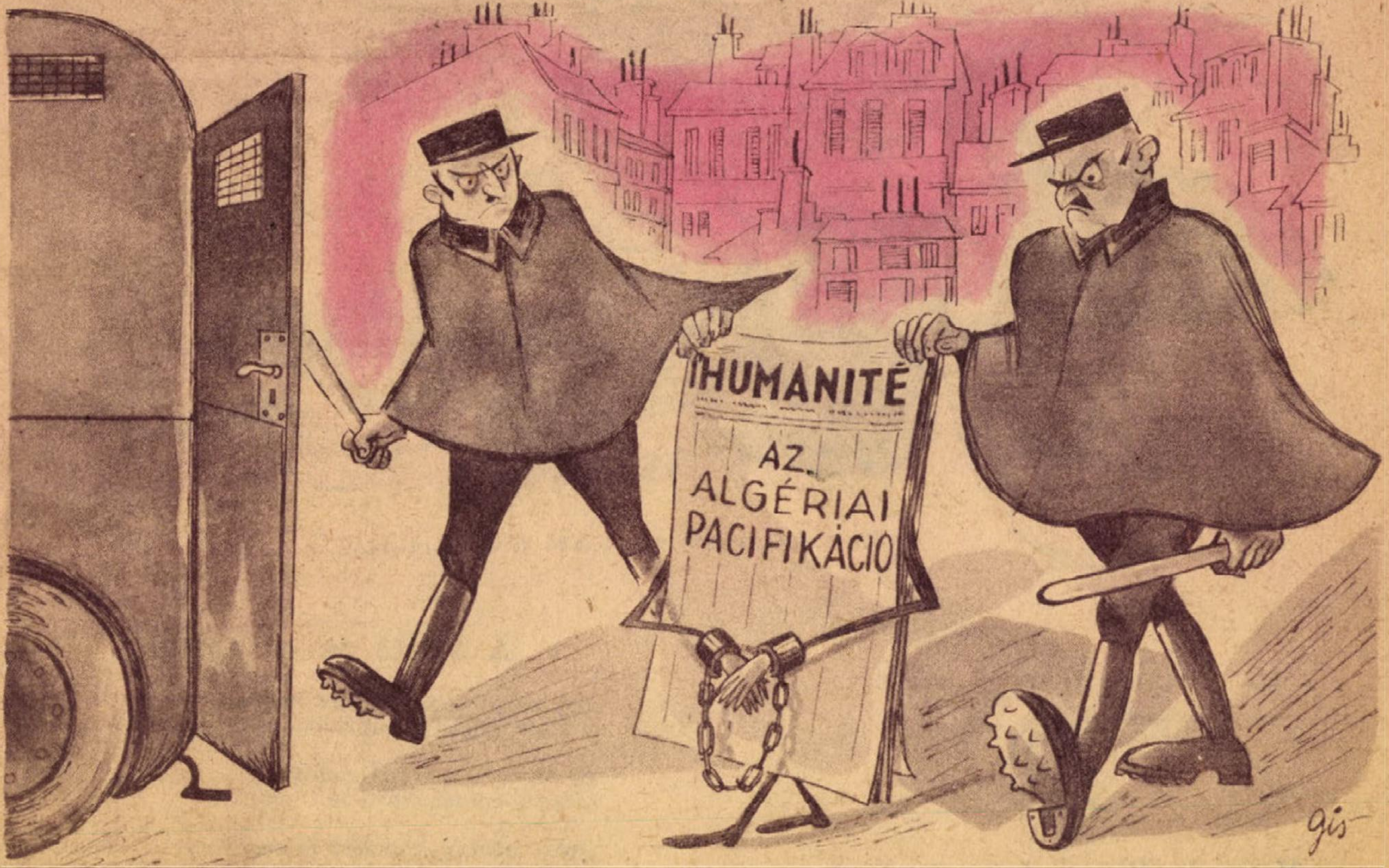
HUMANITÉ
AZ ALGÉRIAI PACIFIKÁCIO
gis

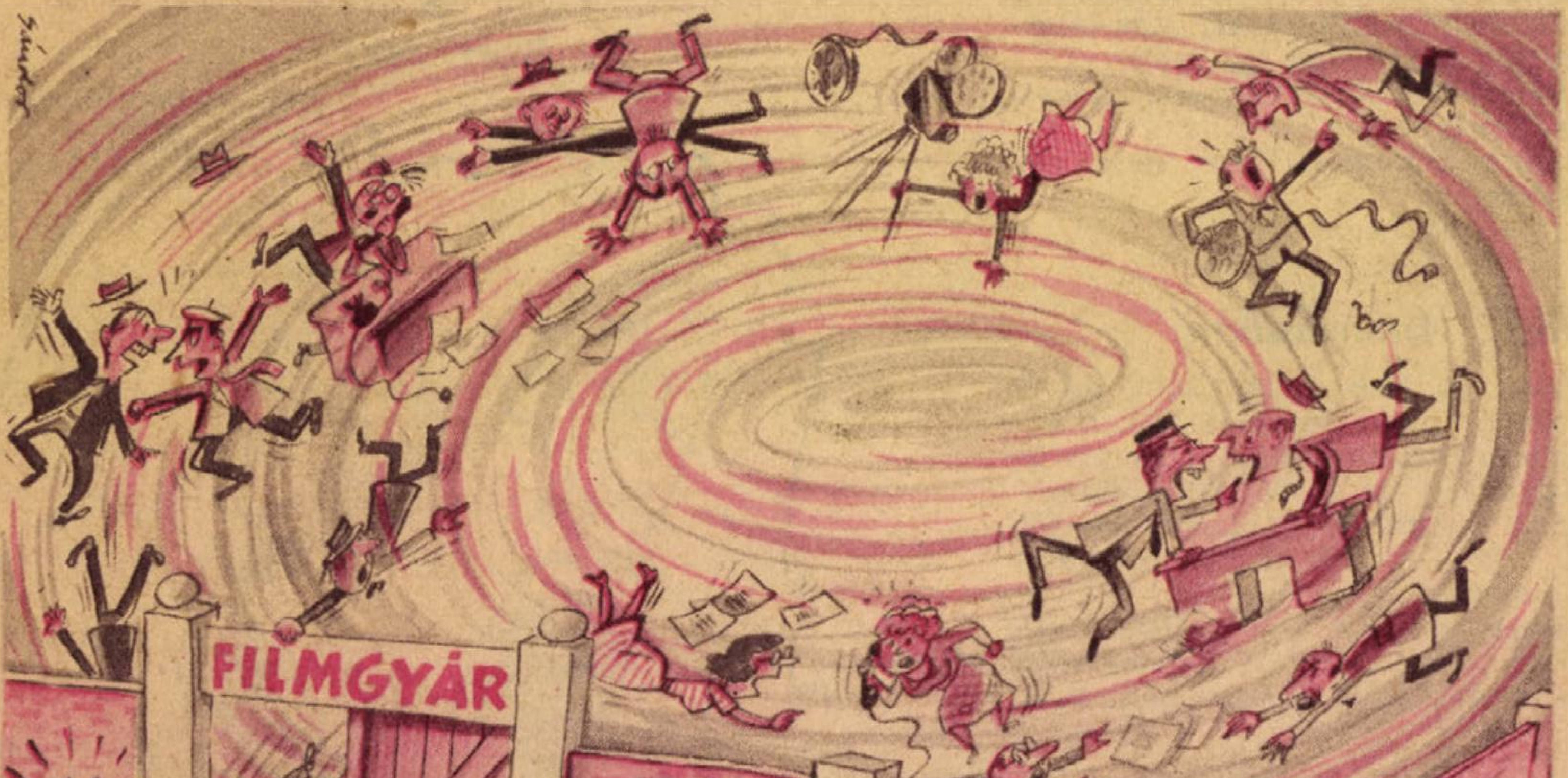
FILMGYÁR
Sándor

Zűr-Zavar a FILMGYÁRBAN

— Úgy látszik, megindult a forgatás . . .

Sándor Károly rajza

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.